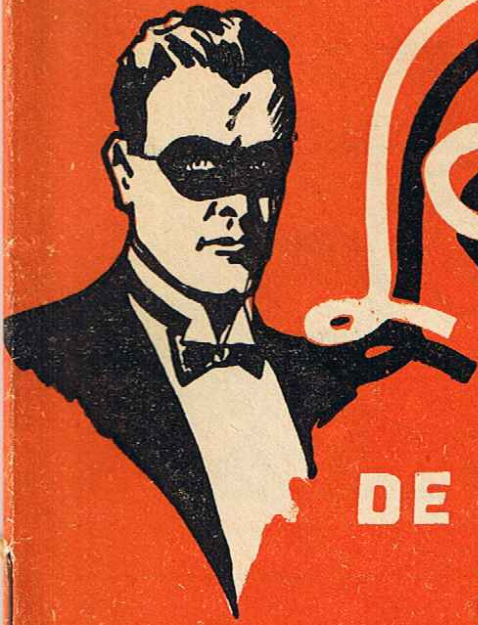

NIEUWE AVONTUREN

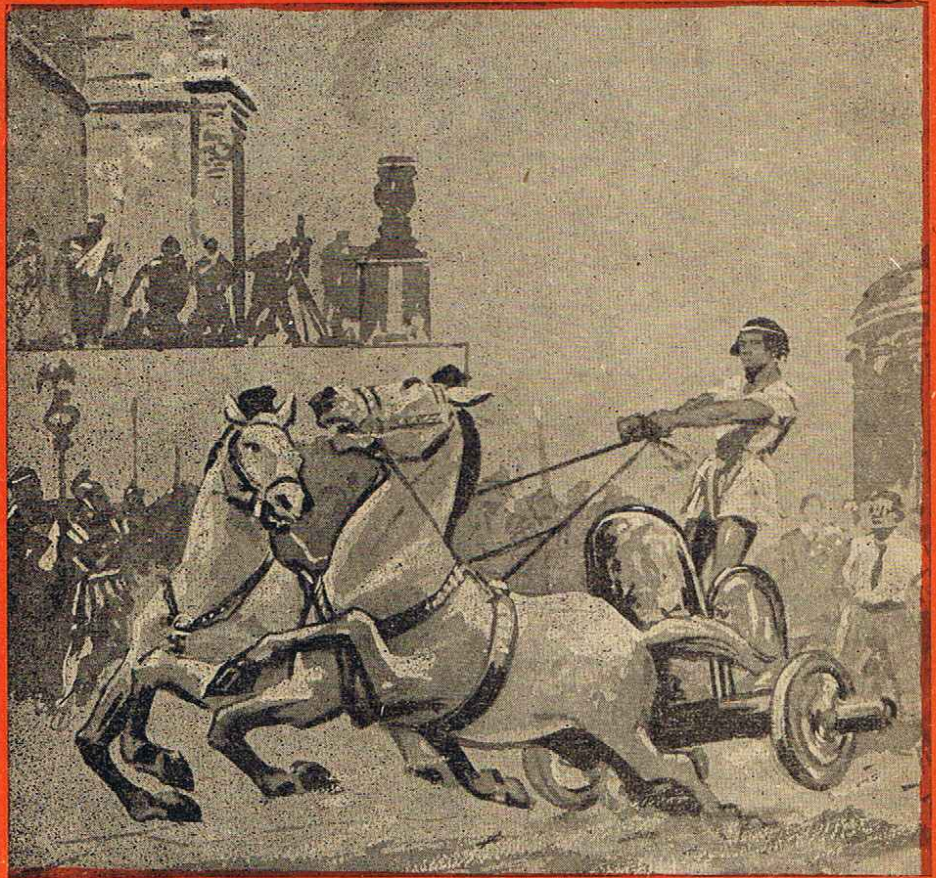
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Jacht op Juwelen

N° 2181

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

JACHT OP JUWELEN

Hoofdstuk I

NOLA DORLAS TE WENEN

Sedert een paar weken werd in sommige kringen te Wenen niets anders gesproken dan over de aanstaande komst van de beroemde Italiaanse filmactrice, Nola Dorlas.

Het was begonnen met de vakpers, die op de voorste pagina's haar portret publiceerde; een onderscheiding die slechts aan de beroemdste filmsterren te beurt viel, zij wijdde daarenboven lange artikelen aan de verwachte groetheid.

De boze wereld zei, dat deze artikelen regel voor regel betaald werden door Nola Dorlas zelf of althans door haar impressario of publiciteits-agent, maar zij verbreidden daarom niet minder de roem van de filmster naar alle richtingen.

En uit de vakbladen, met «Het Witte Doek» aan het hoofd, bereikten de geruchten eerst, de vaste berichten naderhand, ook de dagbladpers en vonden daar gerede opnamen.

Geïllustreerde weekbladen namen het portret van Nola Dorlas op, een donkere schoonheid, met een trots gelaat, een wel wat te grote neus, een schoon getekende mond, fraaie wenkbrauwen, bijna te mooi om natuurlijk te kunnen zijn en grote, schitterende ogen.

Na het eerste portret volgde een gehele serie andere en men kon Nola Dorlas in alle mogelijke standen en toiletten bewonderen, uitgestrekt op een sofa in de bekende houding van madame Recamier, schrijlings te paard gezeten, met een sigaret tussen de lippen, het ene been over het andere geslagen in een easy chair, in een zeer gewaagd badcostuum, als trapeze-werkster, als vrouwelijke struikrover met een masker voor, halverwege een ladder staande, die tegen de stam van een bloeiende perenboom was geplaatst en met een aanminnig glimlachje kijkend naar het publiek en verder als slangenmens, danseres in een Californische Bar, buffetjuffrouw, kamermeisje, gravin en zelfs keizerin.

Nola Dorlas scheen van alle markten thuis te zijn en moest wel rollen vervuld hebben van personen, in alle lagen der maatschappij.

En in alle toestanden trof de beschouwer dezelfde «betoverende» blik uit de zwarte ogen, dezelfde strakke glimlach om de mooie lippen en dezelfde rij hagelwitte tanden.

Want het scheen een kenmerk van Nola Dorlas te zijn, dat zij de mond nooit kon sluiten.

Hoeveel foto's er ook van haar verschenen, zij toonden haar altijd met half geopende lippen, alsof zij poseerde als reclame-object voor een fabrikant van tandpasta. Maar schoon was zij.

En zij moest wel beroemd zijn, minstens even beroemd als Rita Hayworth, Joan Crawford, Zsa Zsa Gabor of Charly Chaplin, want steeds luider schetterde de reclametrompet, steeds talrijker werden de artikelen en de foto's.

Men kon daaruit lezen, dat Nola Dorlas tegen een reusachtig salaris geëngageerd was door de «Astra Film Maatschappij», ten einde de hoofdrol te ver-

vullen in een zogenaamde serie-film, die in verschillende tijdperken en in alle werelddelen der aarde zou spelen en die het fabelachtige bedrag van een miljard kronen moest kosten, want het was reeds in de tijd, toen de kroon buiten de grenzen van Oostenrijk zo goed als geen waarde meer had.

Men verhaalde van gehele steden van bordpapier en stuc, latten en linnen, die zouden verrijzen op het uitgestrekte terrein, hetwelk de «Astra» in eigendom had en van de duizenden figuranten, die nodig zouden zijn om leven te kunnen brengen in die bordpapieren straten.

Men zou kunnen genieten van Romeinse wagenrennen, van een herhaling der Olympische spelen, waarbij de deelnemers slechts gekleed zijn in een smalle lendedoek, van wedrennen op kamelen, van de spelen in de Romeinse arena's, zoals die plaats vonden tijdens de regering van Keizer Nero, kortom, van alle exotische voorvallen, welke de geschiedenis der mensen aanwijst.

Nola Dorlas zou achtereenvolgens de rol van Cleopatra, van La Pompadour, van Lola Montez en van een heden-daagse, zeer bekende demi-mondaine vervullen, van vier hetaeren dus, die in de loop der eeuwen een rol hadden vervuld, waarvan er een keizerin en een de minnares van een koning van Frankrijk was geweest.

Enige dagen voordat zij zou aankomen, bereikte de reclame-ciris, als men het zo noemen mag, haar toppunt. De directeur van de «Astra» maatschappij was met veel moeite geïnterviewd en had verklaard dat Nola Dorlas reisde in gezelschap van haar impresario, dat zij veertig koffers bagage meevoerde en dat zij ook haar kostbare juwelen zou meenemen en zelfs het vaste voornemen te kennen had gegeven om die tijdens de film-opnamen te dragen.

Hij weidde verder uit over de pracht van de costumes, die zij zou ten toon spreiden, alle vervaardigd volgens historische gegevens.

En nog was de directeur niet uitgepraat. Hij gewaagde van de feesten aan het hof van Cleopatra, de keizerin van Egypte, waarbij twintig zeer zuinig geklede negerslavinnen zouden dansen, waarbij reusachtige negers met elkaar zouden worstelen en waarbij panters op olifanten zouden worden losgelaten.

De journalisten penden ijverig en 's avonds stonden er alweer meer bijzonderheden betreffende de te verwachten film in de bladen.

Die berichten kwamen ook onder de ogen van twee mannen, twee Engelsen, die ze met meer dan gewone belangstelling lazen.

De een was John Raffles, de gentleman-inbreker, de lang gezochte Lord Edward Lister, op wiens aanhouding door Scotland Yard een premie van tweehonderd duizend pond sterling was gezet, de ander was zijn trouwe metgezel en vriend Charles Brand.

Beiden vertoefden te Wenen op de doorreis van een haven aan de Zwarte Zee, waar zij een merkwaardig avontuur hadden beleefd, naar Londen.

Ook te Wenen waren zij slechts weinig dagen te voren van een zeer zonderling voorval getuige geweest, waardoor zij in aanraking waren gekomen met een aantal communisten van de gevaarlijkste soort. Raffles had daarbij zelfs in levensgevaar verkeerd, maar de stoutmoedigheid van Brand en van zijn chauffeur, James Henderson, had hem te elfder uur uit de klauwen van de dood gered.

Een ander ware wellicht dadelijk verder gereisd, maar Raffles achtte dat volstrekt niet noodzakelijk. Hij gevoelde behoefte om nog enige dagen in de schone stad aan de Donau uit te rusten en hij wilde ook afwachten wat er ging gebeuren in verband met het geval Jaraslev Lukas. Het was een merkwaardige geschiedenis, die de nieuwsgierigheid van Raffles in hoge mate had gaande gemaakt.

Deze Jaraslev Lukas namelijk was een Tsjeck, die enige tijd geleden uit zijn land was gevlucht omdat hij de communistische tirannie niet langer kon ver-

duren. Hij had zijn toevlucht gezocht in Wenen, wat in zijn omstandigheden het meest voor de hand lag, maar dat nu niet bepaald een maatregel van prima veiligheid kon worden genoemd. Lukas was niet geheel zonder middelen en had een flat gehuurd in de Amerikaanse sector.

Een week te voren waren er drie als «heren» vermomde Russen aan zijn deur verschenen om hem, eerst door list, later met geweld mee te voeren naar de Sovjet-sector van de stad.

Maar Lukas beschikte over gezonde hersens plus een behoorlijke lichaamskracht. In zijn eentje nam hij het op tegen het drietal, dat het zó hard te verduren kreeg, dat zij deerlijk gehavend het hazenpad kozen met achterlating van één hunner, die zwaar gewond bleef liggen.

Dit kwam Raffles ter ore, die het aan Brand en Henderson vertelde en het drietal Engelsen smaakte hierover zo'n hemelse vreugde, dat Raffles per sé de afloop wilde weten.

Het einde van de geschiedenis baarde hen niet minder genoegen. Want juist toen de twee Russen, die de overval hadden gepleegd, stickem wilden verdwijnen, reden twee auto's van de inter-geallieerde politie voorbij. De Russen probeerden toen met een van deze twee patrouillewagens te ontkomen, maar een Amerikaanse M.P. zag kans het stuur in handen te krijgen en de auto naar de andere patrouillewagen te dirigeren. De Russen werden naar het bureau van de inter-geallieerde politie gebracht en na een verhoor overgedragen aan de Russische politie.

De Amerikaanse soldaat-chauffeur ontving twee dagen later een gouden polshorloge. Alleen Raffles had hem over de onbekende afzender kunnen inlichten.

Raffles echter vergat het gehele voorval al heel spoedig; zijn leven immers was niet anders dan een snelle opeenvolging van buitengewone gebeurtenissen en minder sterke zenuwen dan de zijne zouden dit leven stellig geen maand hebben kunnen volhouden.

Raffles en Charles Brand logeerden thans in het hotel Beau Sejour aan de Ringgasse, een der fraaiste hotels van de stad, onder de naam van Graaf Panhurst en zijn secretaris Burns.

Het was in de grote conversatie-zaal van het hotel, 's ochtends om ongeveer tien uur, toen Raffles in « Die Neue Freie Presse » een bericht aantrof dat zijn belangstelling onmiddellijk gaande maakte.

Wat Charles Brand betreft, hij was verdiept in de lezing van een geïllustreerd weekblad.

Toen Raffles het bericht geheel had gelezen, nam hij zijn sigaret uit de mond, keek even om zich heen, om zich te overtuigen dat er niemand in de nabijheid was en zei toen op zachte toon :

— Hier staat alweer een alleraardigst entrefilet over onze schone film-diva. Zij brengt haar juwelen mee, haar diamanten, robijnen, turkooizen, safieren en de rest, om van de parelen nog maar te zwijgen. Het fraais vertegenwoordigt een waarde, die bijna niet meer in kronen is uit te drukken.

— Heel belangwekkend, bromde Brand voor zich heen.

Er kwam een eigenaardige schittering in de grijze ogen van de stoutmoedige avonturier, toen hij Brand aandachtig aankeek en hernam :

— Je zegt dat wel, maar ik geloof niet dat je het meent. Als ik het echter zeg, dan meen ik het wel degelijk. Het is zeer zeker belangwekkend, zelfs in zodanige mate, dat ik er mijn verblijf te Wenen nog enige dagen om verleng. Ik zou gaarne eens kennis willen maken met die schone Italiaanse met haar eeuwige glimlach, haar fraai gepenseelde wenkbrauwen en...

— Haar juwelen, vulde Brand zuchtend de zin aan.

— Zij moet voor de reclame wat over hebben, hernam Raffles schouderophalend, en dan, zij heeft haar impresario bij zich om haar te beschermen.

— Men zegt dat die impresario tevens haar minnaar is!

— Ik neem het gaarne aan! Als zij een praktische vrouw is, dan bespaart

zij zich daardoor heel wat moeite en onaangenaamheden.

— Je blijft dus hier?

— Ik blijf hier, tot dat ik kennis heb gemaakt met Nola Dorlas. Je wilt toch zeker niet zeggen dat je je hier verveelt?

— Als ik dat zei, zou ik ondanikbaar zijn. Wenen is nog altijd een van de fraaiste steden, die ik ken.

— Staat er iets over « La Dorlas » in dat tijdschrift?

— Natuurlijk! antwoordde Brand.

Hij had Raffles het tijdschrift overhandigd en deze bekeek enige tijd aandachtig het grote portret van de artieste. Toen zei hij :

— Een mooie vrouw. Maar het is de schoonheid van een standbeeld. Geen leven, geen hartstocht, geen bloed, alleen maar zeer veel ijdelheid en trots! Die vrouw weet, helaas, maar al te goed dat zij mooi is, maar het zou mij niet verwonderen als zij behoorde tot dat ras van filmartisten, wier succes voor het grootste gedeelte berust bij haar schitterende costumes en bij haar schoon gemodeleerde armen. Laat ik er aan toevoegen dat dergelijke filmactrices minder zeldzaam zijn dan je wellicht zult denken. Een vrouw met hoekige ellebogen en een dunne hals schijnt op het witte doek heel wat meer moeite te hebben om ons te ontroeren, dan ene met ronde armen en gevulde hals.

— Er schijnt wel iets waars te zijn in hetgeen je daar zegt, antwoordde Brand glimlachend. Op de film, die in de hoge maatschappelijke kringen speelt, schijnen meubelen, toiletten en juwelen ongeveer de hoofdzaak te zijn.

— En in films als deze « Macht der Liefde » gaat het evenzo. Deze vrouw moet Cleopatra voorstellen, een vrouw die wij slechts uit de overlevering kennen, maar wier ziel door alle eeuwen heen onbegrijpelijk zal blijven; wreed en duister, vervuld van een verfijnde, brute wellust, die er haar toe bracht, de negerslaven die haar hadden mogen bezitten, onmiddellijk na de liefdedaad te laten onthoofden.

— Zou dat waar zijn? vroeg Brand nadenkend.

— Als het niet waar is, dan liegen de papyrusrollen, waarin men dat alles beschreven vindt, en die bij opgravingen te Rome en te Thebe gevonden zijn. En waarom zou het niet waar zijn? Het past in haar karakter. Toen Cleopatra zich naar het middel om zich zelf te doden, gaf zij met eigen hand verscheidenen van haar slaven vergift in. Dat deed zij om uit ondervinding te weten te komen welk vergift het snelst en pijnloos werkte. Vergeet ook niet dat het leven van een slaaf destijds niet meer waarde had dan dat van een hond.

— En moet deze vrouw dat karakter uitbeelden? Die vrouw met dat mooie poppengezicht, dat wezenloze glimlachje, dat onbeweeglijke gezicht?

— Ik kan je nu reeds zeggen wat zij zal doen, zij zal recht als een kaars lopen, zij zal haar prachtig haar op de rug laten neergolven, zij zal nu eens met bevelend gebaar de rechter, dan weer de linkerhand opheffen en zij zal denken dat zij Cleopatra voorstelt.

— Zij komt immers overmorgen te Wenen aan?

— Zo is het!

— Zij zal wel met grote pracht en praal worden ingehaald?

— O ja, daar hoef je niet aan te twijfelen, men komt haar met auto's afhalen, het bestuur van de «Astra» komt er aan te pas, een delegatie van filmjournalisten, wat weet ik!

— Het ontbrak er nog maar aan, dat Herr Ober Bürgermeister er niet bij is gehaald, zei Raffles spottend.

— Dat heeft niet eens veel gescheeld, Edward, riep Brand lachend uit. Drukke bezigheden alleen heetten het hem te hebben verhinderd en naar men zegt was Nola Dorlas daar zeer boos over.

— Wij zullen natuurlijk bij de opwachting tegenwoordig zijn, ik moet weten hoe zij er uit ziet in het dagelijkse leven. Waar logeert zij?

— In het Eplanade Hotel. Zij zal daar een paar dagen vertoeven, om, als een koningin «Cour» te houden en dan gaat zij dadelijk aan het werk.

— Je mag mij geloven of niet, maar ik kan mij nu reeds verheugen in het vooruitzicht, dat ik die ijdele vrouw een poets zal bakken, waaraan zij een bittere herinnering zal houden.

Hoofdstuk II

DE TOEBEREIDSELEN VOOR DE FILM

Er waren twee dagen verlopen en in de namiddag van de tweede dag was Nola Dorlas inderdaad van het station gehaald op een wijze, die duidelijk aantoonde dat de reclame haar werk had gedaan. Een duizendkoppige menigte had de schone vrouw met luide jubelkreten verwelkomd, toen zij in haar auto stapte, terwijl haar impresario naast haar plaats nam en het was door een dubbele haag van nieuwsgierigen en bewonderaars, dat zij naar haar hotel reed.

Hier, zowel als aan het station, had een geheel leger fotografen en cinema-operateurs gestaan. De directeur van het hotel was haar buigend en handenwrijvend tegemoet getreden, gevolgd door een kleine stoet, bestaande uit de gérant, de oberkellner, een paar etagekellners, een kamermeisje en een piccolo. Hij had een vorstin nauwelijks met groter hoffelijkheid kunnen begroeten en in persoon geleidde hij de film-diva naar haar kamers gelegen op de tweede verdieping, een fraaie suite, bestaande uit drie vertrekken.

Een uur later was een van die vertrekken reeds gevuld met een dertigtal journalisten, die de diva omringden en gretig uit haar mond alles optekenden, wat zij maar wilde zeggen.

Met het stereotype glimlachje om de lippen, dat haar hagelwitte tanden bloot liet, antwoordde Nola Dorlas, bijgestaan door haar impresario eveneens een Italiaan, Mario Costi geheten, een nog jonge man van omstreeks dertig jaar, lang

en slank en met een knap, maar reeds enigszins blasé gelaat, op de haar gestelde vragen.

Na een uur waren de journalisten weer weggezonden en wie toen eens door het sleutelgat had kunnen turen, had kunnen zien dat zich dadelijk een trek van vermoeidheid op het schone gelaat van de Italiaanse vertoonde en dat de glimlach er van verdween.

Nog voor het diner begaf Nola Dorlas zich naar het kantoor van de « Astra » Maatschappij, teneinde daar het contract te tekenen: een plechtigheid, die men later in de vakbladen in geuren en kleuren beschreven kon vinden, alsof het de kroning van een nieuwe koning gold.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen de diva, gekleed in een allerbevalligste peignoir, haar slaapkamer verliet en het aangrenzende vertrek binnentrad, waar zij Mario Costi reeds vond, gehuld in een fluwelen ochtendjas, versierd met zijden Brandebourgs.

Zij liet zich dadelijk in een gemakkelijke stoel neervallen en begon:

— Wanneer moeten wij naar Simmering?

— Ben je het nu al weer vergeten? Om twee uur wordt de eerste opname gedraaid.

— Wat! Zonder repetitie?

— Grote goden, ik weet het niet! Je zult het wel zien als je daar bent. Je wilt mij toch, hoop ik, niet wijsmaken,

dat je je rol van te voren moet bestuderen?

— Ik heb talent genoeg om het zonder voorafgegane studie te kunnen stellen, Mario.

— Je hebt althans talent om je toiletten goed te kunnen dragen, hernam de impresario spottend.

— Wat heb je vanochtend weer? Zoek je ruzie met mij?

— Ik denk er niet aan, maar ik kan mij alleen kwaad maken als je je laat voorstaan op toneelspelers-talent, dat je volstrekt niet bezit! Nog geen drie jaar geleden speelde je bij een derde-rangs troep in de provincie en je deed het zó miserabel, dat de directeur je zeker zou hebben weggestuurd, als je niet zo mooi was geweest.

De schone film-diva was woedend opgesprongen en kwam nu met fonkelende ogen vlak voor Costi staan.

— Wat durf je te zeggen? siste zij. Wil je zeggen dat ik zijn minnares ben geweest?

— Ik heb het woord niet in mijn mond gehad, schatje, antwoordde Costi schouderophalend. En al was het zo geweest, dan zou het mij nog geen haar kunnen schelen. Wij zijn immers allebei vrij om te kunnen doen wat wij verkiesen; ik ben de impresario geworden. Je weet wel wat je aan mij hebt, je weet dat je weinigen zoudt kunnen vinden, die zo goed reclame voor je maken. Ik ben het zogenaamd geweest, die je ontdekt hebt.

— Daarvoor zal ik je altijd erkentelijk blijven, Mario, maar dat geeft je toch niet het recht mij te beledigen!

— Maar geloof je nu werkelijk zelf dat je toneelspelers-talent hebt?

— Wat doet het ertoe of ik het heb als ik de mensen maar kan doen geloven dat ik het heb.

— Dat is een waar en verstandig woord, mijn duifje! riep Mario Costi uit en hij streelde de schone vrouw over het prachtige, als ebbenhout glanzende haar. Laten wij samen het publiek voor de gek houden en er de zoete vruchten van plukken!

— Dat zal voor een deel van jezelf afhangen, hernam de jonge vrouw, terwijl

zij terug trad. Je bent in de laatste tijd niet meer de oude! Je veronachtzaamt me; somtijds krijg in de indruk alsof je al genoeg van mij hebt en mij wilt verlaten. En dat zou toch niet verstandig van je zijn, om mij nu in de steek te laten, nu ik op het hoogtepunt van mijn roem sta.

— Ik denk er niet aan, je te verlaten antwoordde Costi enigszins korzelig. Ik houd nog van je, en...

— Dan hou je er een zonderlinge manier op na mij dat te betonen, hernam Nola Dorlas kortaf. Je laat mij veel alleen en je bemoeit je ook wel wat al te veel met andere vrouwen van de film-ondernemingen, die mij engageren.

— Jaloers? riep Costi glimlachend uit dat ontbrak er waarachtig nog maar aan! Je zult zo verstandig zijn, Nola, om met die verwijten op te houden, anders worden wij kwade vrienden!

— Zorg dat je die verwijten niet verdient en alles zal goed zijn! Dat gewist begint mij te vervelen; als je van mij af wilt zijn zeg het dan eerlijk. Ik zal je niet tegen je zin vasthouden! Denk ook vooral niet dat je onmisbaar voor mij bent; ik sta nu op een hoogte, dat ik jou als impresario wel kan missen!

— Dat valt nog te bezien, hernam Costi koeltjes.

— Als je zulk een voortreffelijk impresario bent, dan zal je mij toch wel kunnen zeggen wat er vanmiddag gedraaid wordt. Ik kan toch niet zonder de minste voorbereiding in het atelier verschijnen? Ik moet toch weten welk costuum ik moet aantrekken?

— Je hebt je noch voor het een, noch voor het ander bezorgd te maken. De regisseur zegt je vijf minuten van te voren, wat je te doen hebt, wat voor een vrouw met jouw fijn begrip meer dan voldoende is. En wat je costumes betreft, alles is reeds naar de kleedkamers in het atelier te Simmering overgebracht. Maar ik meen mij te herinneren, dat er vandaag een gedeelte wordt opgenomen van de tafereelen aan het hof van de « Zonnekoning ».

— En Cleopatra?

— Dat komt pas over enige dagen misschien wel eerst over een week!

— Wij gaan dus een kreeftengang? We gaan de geschiedenis na in averechte richting?

— Zo is het, maar dat behoeft een ervaren film-actrice niet te verwonderen. Die zal wel weten dat een film maar bij hoogst zeldzame gelegenheden van het begin af en dan verder in chronologische volgorde wordt opgenomen en dat het herhaaldelijk voorkomt, dat men met het blij eindigende slot begint terwijl de hoofdpersoon vervolgens alle stadia van smaad en verdrukking moet doormaken, teneinde met het begin te eindigen.

Mario Costi was naar een kleine tafel gelopen, waarop een groot aantal bladen en tijdschriften lagen en vervolgde nu:

— Hier zijn de bladen! Wij hebben waarachtig niet te klagen! De reclamemolen werkt nog op vole toeren; hij maalt ons geld! Ik heb al enige verslagen uitgeknipt voor mijn plakboek.

— Het is overal steeds hetzelfde. Om je de waarheid te zeggen, begint het mij al een beetje te vervelen.

— Dat is wel wat heel vlug, reeds na drie jaren! riep Costi uit. Men kan toch van een film-ster verlangen, dat zij omstreeks acht of tien jaar blijft schitteren. Neem, bij voorbeeld, Claudette Colbert, Joan Fontaine, Esther Williams en nog een paar anderen zij staan nog altijd op het eerste plan en zij begonnen hun carrière omstreeks tien jaar geleden. Bovendien zal je wel zo goed zijn niet te vergeten dat dit werk je miljoenen oplevert.

— Dat is dan ook het enige waarom ik het volhoud!

— En de roem, de hulde? De bloemen en de geschenken?

— Aardig voor een paar maanden en vervolgens vermoeiend, ontzaglijk vermoeiend, antwoordde Nola. Soms verlang ik naar frisse lucht, naar de zee...

— Naar roggebrood, een katoenen jurk, een hutje in het bos, maneschijn en rozegeur, vulde Mario Costi spottend

de zin aan. Je hebt een sentimentele bui, Nola, dat is alles.

— Minder sentimenteel dan je denkt! Zijn mijn juwelen in veiligheid?

—Zij liggen veilig in de safe van het hotel. Je hebt ze er trouwens zelf naar toegebracht antwoordde Costi schouderophalend.

Hij verborg een geeuw achter zijn hand en nam met een der tijdschriften in een gemakkelijke stoel bij een der vensters plaats.

Op hetzelfde ogenblik werd er geklopt, het kamermeisje trad binnen en vroeg of er belet was voor een correspondent van een der grootste film-bladen van Amerika «Film en Camera».

Onmiddellijk, alsof het er op getoverd werd, verscheen het stereotiepe glimlachje op het gelaat van de film-diva terwijl zij beminlijk antwoordde:

— Zeg mijnheer, dat ik aanstonds tot zijn dienst ben. Waar is hij op het ogenblik?

— In de grote spreekkamer van het hotel, madame!

— Dan kom ik dadelijk bij hem.

Het kamermeisje vertrok.

Reeds wilde Nola opstaan, toen Costi haar met een gebaar terughield, en zei:

— Niet te haastig! Laat hem minstens tien minuten wachten! In 's hemelsnaam niet al te veel ijver tegenover een persmukiet. Houdt jezelf op prijs en vergeet nooit, dat een film-ster behoort op zich te laten wachten.

Er verliepen tien minuten, en toen pas voorzag de Italiaanse film-artiste zich opnieuw van haar beminlijk beroepsglimlachje, en daalde met zwevende schreden en bevallige houding, alsof er om de tien meter een opnametoestel stond, de trap af.

Intussen keek Costi enige tijd naar de dichte deur, blies zijn wangen bol, maakte een gebaar van ongeduld, en mompelde:

— Goede Hemel, wat wordt zij zwaar op de hand! Het wordt tijd Mario Costi, dat je de banden wat losser begint te maken, die je aan haar verbinden, om ze ten slotte geheel te verbreken. Een filmster is zonder enige twijfel wel de las-

tigste metgezellin, die een man zich kan aanschaffen, en vooral als zij Nora Dorlas, in het dagelijkse leven eenvoudigweg Sofie Dubois heet, vader onbekend, moeder geboortig in Savoye.

Een half uur verstreek, en toen keerde de film-actrice weer terug.

Het glimlachje was al weer van haar gelaat weggevaagd, met een afwezig gebaar greep zij naar de grote, fraaie doos met sigaretten, die op de tafel stond.

— En, vroeg Costi.

— Nu, het gewone gesprek, natuurlijk. Die Amerikanen willen alles weten! Het verwonderde mij dat hij mij niet vroeg of ik gevaccineerd was, en of ik zelf zandtaartjes kon bakken! Hij sprak over een engagement bij de «Fox».

— Een engagement? Waarom heb je er mij dan niet bij gehaald? riep Costi op boze toon.

— Er was alleen maar sprake van, zo terloops. De man was journalist, en had mij dus niets aan te bieden.

En daarop begon een van die gesprekken, die somtijds uren lang kunnen duren, en die de angel der vijandschap slechts hoe langer hoe dieper drijft in de harten van personen, die het voeren.

Om één uur werd er gemeld dat de auto van Madame was voorgeleden.

Nola was op het raam toegetreden, keek naar de lucht, die een weinig betrokken was, en vroeg op een toon van twijfel:

— Zou er gedraaid worden? Ik zie geen blauw!

— Er komt vanmiddag nog wel blauw! antwoordde Mario ongeduldig. En als het niet komt, dan wordt er in het atelier gedraaid. Je zult je middag niet kwijt zijn.

— In het atelier? Met lampen dus?

— Hoe anders?

— Maar ik haat ze, die lampen! Ze zullen mij nog eens vermoorden! riep Nola uit.

De jonge vrouw liet zich door Mario de mantel omhangen, wierp nog een blik in de spiegel, streek een lokje van het trotse voorhoofd en verliet het vertrek, door de impresario gevolgd.

Voor het hotel wachtte de fraaie, don-

ker bruine limousine, waarover de film-diya de beschikking zou hebben, zolang zij te Wenen vertoefde. Een chauffeur in lichtgrijs livrei zat achter het stuurwiel. Costi hielp Nola instappen en wendde zich toen tot de chauffeur met de woorden:

— Rijdt niet te snel en langs de drukste straten!

Toen wendde hij zich weer tot Nola en vroeg op zachte toon:

— Geloof je dat het te koud zal zijn als wij de kap neerlaten? Dan zien de mensen je beter!

— Mijnentwege! antwoordde de jonge vrouw schouderophalend.

De chauffeur moest van zijn plaats komen en de kap van de auto neerslaan; Nola vlijde zich in bevallige houding in de kussens, liet haar beroemde tanden zien en aanvaardde haar triomftocht door Wenen.

Want wie zou haar niet aanstonds herkend hebben, nu alle bladen haar portret hadden gepubliceerd en een tiental bioscopen gretig de gelegenheid hadden aangegrepen, nu zij te Wenen vertoefde, om films te vertonen, waarin zij de hoofdrol vervulde.

De chauffeur reed door de Ringstrasse, over de Burgplatz, langs de Hoffgärten en over een der tien Donaubruggen naar de voorstad Simmering. Gelukkigwijze dus in de Amerikaanse sector.

Daar bezat de «Astra» maatschappij een zeer uitgestrekt terrein, uitstekend geschikt om er allerlei soorten films op te nemen, want men trof er grote weilanden aan, geschikt voor wedrennen, zowel als heuvelachtig terrein, het gebied voor de «Cow-Boy» drama's, grote vijvers, riviertjes met idyllische oevers en zelfs een complete waterval, voortreffelijk geschikt om er een of andere verradelijke bandiet zijn gerechte straf te doen ondergaan.

Men had bijna twee uren nodig om de ommegang langs dit grote terrein te volbrengen.

Daar bevond zich ook het reusachtige glazen atelier, waar opnamen gemaakt werden, die zich binnenskamers afspeelden.

Daar konden op drie draaibare tonelen even zoveel scènes tegelijk worden opgenomen en de regisseurs waren in zulk geval genoodzaakt zich van een scheeprooper te bedienen, teneinde zich verstaanbaar te maken boven het geraas der draaiende tonelen, het luide gezoem der elektrische lichtbakken, het lopen der toneelknechts en de andere geluiden die de grote hal vervulden.

Een groot gedeelte van het atelier was ingenomen door de werkplaatsen, waar de films ontwikkeld, gefixeerd, gespoeld, gedroogd en afgedrukt werden, waar zij eventueel gekleurd konden worden in grote kuipen, gevuld met een vloeistof, die de filmband rood kleurde ter illustratie van een brand of blauw maneschijn, verliefde paartjes, priëelstemming, of somtijds ook groen schuimende zee, dolkstoot van een verrader, vergiftigings-scène. Een geheel apart atelier was ingericht voor technicolor.

Daar werden ook in reusachtige loodsen de kleren vervaardigd voor de duizenden figuranten, de meubelen, de decoratie-stukken, de wapens harnassen, paardetuigen, Romeinse zege-karren en al het andere, hetwelk gebruikt moest worden bij sommige grote serie-films waarvan de vertoning minstens vijf weken in beslag nam, maar waarvan de voorbereiding en de opnamen dikwijls bijna een jaar duurde, zoals dat o.a. met « Quo Vadis » en met de « Traditie der Liefde » het geval was.

De rit duurde bijna anderhalf uur en toen stopte de auto, voor het hoge hek, hetwelk de terreinen van de maatschappij voor een groot gedeelte omgaf.

Het hek was gesloten en de auto had zich op het laatst een weg moeten banen door een grote menigte mensen, die zich voor dat hek verdrongen. Het waren de stakkers, die nog hoopten op een baantje als figurant en die misschien niet wisten, dat in alle grote steden film-figuranten-bureaux zijn, die voor de grote zaken de nodige krachten huren, al moesten het er duizenden zijn.

Hoofdstuk III

DE OPNAME

Een portier kwam toesnellen en opende het hek om de auto door te laten en van die gelegenheid wilde aanstonds een groot aantal der dringende figuranten gebruik maken om mee naar binnen te hollen.

Maar vier stoere mannen kwamen aanrennen, die het hek dadelijk weer sloten. De auto volgde een breed grindpad en hield stil voor de deur van een bakstenen gebouw, dat zich vlak tegenover het atelier bevond.

Het was het kantoor van de directeur, van de hoofdregisseur en zijn helpers, van de tekenaars, inspecienten en nog enige andere lieden van het technische personeel.

Nola steeg uit, wierp nog een blik op de hemel, die langzamerhand begon op te klaren en trad het huis binnen.

Zij werd verwelkomd door de regisseur, die de gehele film in scène zou zetten, een Zwitser, Max Fischer geheten, die echter evengoed Italiaans, Frans en Engels als zijn eigen taal sprak. Hij was een kleine man, een jaar of veertig oud, met een bijna geheel kaal hoofd, zeer bewegelijk, zeer zenuwachtig en zeer schor vanwege het vele schreeuwen dat hij moest doen. Een scheepsroeper bengelde aan een dun riempje aan zijn pols. Hij kuste de diva galant de hand, klemde zijn monocle in het oog en begon met radde stem:

— Wees welkom, diva! Ik was voornemens buiten te laten beginnen: Rome, de leeuwen, de brand van de stad,

Nero en zo meer. Maar die vervloekte figuranten, por-diò sante! zijn nog niet voltallig en zij willen meer loon ook. Himmelkreutzdonnerwetter! Ik wilde wel dat men een film maakte zonder figuratie.

— En uw beroemde massa regie, mijnheer Fischer, vroeg Costi, die met zijn monocle speelde.

— Dan maar geen massa-regie! hernam Fischer nijdig, per Bacco! Zij verkorten mijn leven, die schobbejakken! Wat denk je dat zij mij gisteren geleverd hebben? Ik zeg tegen honderd van hen, jullie zijn de Romeinse gladiatoren, daar liggen jullie helmen, je lederen kolders, je mouw met maliën, die je aan de rechterarm doet, je metalen scheenstukken en je zwaard en schild! Trek het als de maan aan! Ze trekken het aan, de ezelsveulens, ik kom een half uur later kijken, ze hebben het over hun smerige kielen, hun pilobroeken, hun colbertjes heen aangetrokken. Nooit zal ik met het vee kunnen opschieten! Bij Jove! Ik wilde dat ik geen film-regisseur was geworden!

Hij keek door een raam terzijde van de gang, raadpleegde de lucht en riep verheugd uit:

— There is blue coming! Aanstonds zal de lucht helemaal blauw zijn! Wij kunnen nu eerst nog twintig minuten in het atelier werken, voor de scènes binnenshuis. Signora, ik zal moeten verzoeken nu spoedig te verkleeden! Snel, Prestamenta! Vite, vite, vite!

— Welk kostuum? vroeg Costi, die gewend was aan het razende tempo der filmregisseurs, en steeds zijn kalmte wist te behouden.

De kleine man sloeg zich met de hand tegen het voorhoofd en riep uit:

— Het kostuum van Cleopatra, goud met wit, vergete astublieft de Urea niet! Ik heb geen minuut te verliezen, ik wacht u over een kwartier in het atelier, links vierde toneel! en met deze woorden snelde Fischer weg, alsof hij uit een kanon werd afgeschoten.

Hij ving als het ware in de vlucht een kleedster op, zond die naar de Italiaanse filmster en de jonge vrouw bracht Nola naar een der kleedkamers, naar zij zei de beste van het gehele atelier en waar haar kostuum van Cleopatra reeds gereed lag.

Met de hulp van de kleedster veranderde Nola van kostuum. Maar toen zij gereed was riep zij uit:

— Mijn hemel, ik heb vergeten een maillot aan te trekken!

— Een maillot, Signora, herhaalde de kleedster verbaasd. Wat bedoeld u, denkt u dat Cleopatra een vleeskleurig tricot heeft gedragen?

— Ik weet niet wat Cleopatra droeg en het kan mij niet schelen ook, maar ik zelf zal toch niet met blote voeten en benen rondlopen!

De kleedster zweeg. Maar achter de rug van de film-diva haalde zij spottend de schouders op. Er werd op de deur geklopt en daarachter klonk de hese stem van Fischer, die vroeg:

— Mag men binnenkomen?

— Nog niet! gilte de film-artiste.

— Bent u dan nog niet gekleed, Signora? klonk de ongeduldige stem achter de deur. Maar haast u dan toch, wat ik u bidden mag!

— Ik heb geen maillot! riep Nola weer, ik heb het kostuum aan, maar...

De deur ging open en Fischer trad binnen. Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei:

— Maar u bent geheel gereed! En wat spreekt gij van een maillot? Ik geloof niet, dat Cleopatra zo 'n ding droeg!

— Dat zei ik zoeven ook al aan madame, mijnheer, liet de kleedster zich horen, maar...

— Het is genoeg, meisje, viel Nora haar hooghartig in de rede. Ik ben niet gewend dat men zich in mijn tegenwoordigheid opmerkingen durft veroorloven.

Zij wendde zich tot Fischer en vervolgde:

— U wilt dus zeggen dat ik mij in dit kostuum in het atelier moet vertonen? koud!

— Pourquoi pas? het is daar heus niet koud!

— Het is verwarmd, het is verwarmd! riep Nola ongeduldig uit. Dat geloof ik graag, maar ik heb bijna niets aan!

— Wel, dan is alles zo goed als het maar zijn kan! riep Fischer uit. Dan bent u volkomen in stijl, want Cleopatra had ook niet veel om het lijf, vergeef mij deze woordspeling! Dio Mio, u bent toch, hoop ik, niet preus? Ik vind, eigenlijk gezegd, die tunica nog een beetje te lang, en volg mij nu, je vous en prie! Wij hebben geen tijd te verliezen!

En hij greep de filmster bij de hand en trok haar met zich mee, de gang door en het grote atelier binnen.

Daar, op een der grootste der tien tonelen, was een zeer fraai, natuurgetrouw paleis-interieur opgesteld uit de tijd van Cleopatra.

Er stond een troon van imitatie-ivoor, met versierselen, die goud moesten verbeelden, in het midden van een met marmer bevroerde zaal en omgeven door zware marmeren zuilen.

De figuratie stond reeds in een hoek bijeen: slavinnen, nauwelijks bedekt, negerbedienden in een blauw en wit gestreepte lendedoek, het hoofd bedekt met een dergelijke doek, die met twee punten op hun schouders neerviel en die lange, ebbenhouten staven in de handen hielden, aan het einde voorzien van een grote waaier van pauweveren.

Voor het toneel, op een klein platform, hetwelk over onzichtbare rails voor en achteruit kon voortbewogen worden, stond de operateur reeds gereed achter zijn toestel.

Fischer had het draaiboek te voorschijn gehaald, overdekt met rode en blauwe kruisen, waarvan hij alleen de betekenis scheen te kennen, zette de scheepsroeper voor de mond en brulde met alle kracht van zijn longen:

— Statisten achtung! De negers rechts van de troon, neen, niet opeen gepakt als een kudde schapen, meer uit elkaar, nog meer! Jij, gebed zonder eind, wat meer achteraan, jij zal de hele film innemen! En jij, wandelend wijnvat, een beetje meer naar voren! Jij ziet er uit als een Bachus, grappenmaker! Lach eens tegen mij! Kerel, jij hebt prachtige, gave tanden! Kom nog eens wat meer naar voren en... waar is de inspectie? zo viel hij zich zelf in de rede.

Een jonge man met vuurrood haar, gekleed in een grijs linnenstofjas, kwam toelopen.

— Maak mij die dikke slaaf eens wat bruiner! De kerel heeft prachtige tanden en die moeten wat meer afsteken!

Intussen had Fischer Nola naar de troon geleid en liet haar daar plaats nemen. Hij keek even in zijn draaiboek en zei toen rad sprekend:

— Luister, Signora! Gij zijt uit uw humeur, Sie grübeln! Een van uw geliefkoosde slaven is aan de haal gegaan met een mooi slavinnetje! Gij wenkt een van de slavinnen, die met de panter! Zij nadert en knielt voor u en gij beveelt haar, dat zij de weggelopen slaaf moet opzoeken, daar het haar anders het leven kost! Zij wil u weenend ontheffing vragen van die zware taak, gij weigert! Hallo, waar is die bliksemse meid met haar panter, mon Dieu, moet nu letterlijk alles op mijn schouders rusten? Dat spant er Mädels? schreeuwde hij zo luid hij kon.

Heel uit de hoek van het grote toneel kwam eer zeer mooi meisje te voorschijn, gehuld in een dunne gazen sluier, die een fraai getekende panter aan een ketting leidde. Het dier scheen volkomen mak te zijn en volgde gedwee.

Maar toen Fischer het meisje wat dichterbij kwam, begon het dier te blazen en zijn groene ogen begonnen te fonkelen.

Fischer liet het meisje dadelijk weer los en bromde:

— Die verfluchte... Hij is beter dan de beste waakhond voor je, meisje! Weet je nu wat je te doen hebt?

— Het is mij al driemaal voorgekauwd, antwoordde het meisje op brutale toon.

— Des te beter!

Hij wendde zich opnieuw tot Nola, die tamelijk lusteloos op haar troon zat en vervolgde toen:

— Gij weigert dus en zendt het meisje met een bevelend gebaar weg. Dan verzinkt gij in gepeins. Een andere slavinn nadert u schuchter en biedt u bloemen aan. Toornig slingert gij de bloemen op de grond. Een tweede tracht u te vermaken met fluitspel, na een ogenblik mishaaft u de muziek en gij zendt haar weg. Dan komen een twaalfstal danseressen en dansen voor u. Gij kijkt zwijgend en schijnbaar aan andere zaken denkend.

— Aan welke zaken denk ik? vroeg Nola.

— Great Scott! Dat doet er immers niets toe! Gij denkt aan... de belasting, die u nog moet betalen, aan een mooie hoed van uw vriendin, aan een juweel, dat u ontstolen is, wat doet het er toe, aan iets onaangenaams. Hebt u het begrepen?

— O ja, begrepen heb ik het wel! antwoordde Nola spottend, het is alleen maar jammer dat ik het scenario niet ken!

— Scenario, wie blaue! riep Fischer uit. To hell with the scenario! Als ik het scenario in mijn hoofd heb, dan is dat voldoende! Van het toneel allemaal.

De licht-technici gingen bij hun lampen staan, de timmerman, die achter het toneel iets aan het herstellen was, verwijderde zich, zijn mond nog vol spijkers, in afwachting dat hij dadelijk weer aan de gang zou kunnen gaan, de operateur ging naar zijn toestel terug en ook Fischer stapte van het toneel, dat ongeveer een voet hoog was op de vloer van de ruim acht meter brede gang, die de beide tonelen van elkaar scheidde.

Op het aangrenzende toneel was men juist bezig een scène uit een dollé Franse klucht te vertonen en het ging er luidruchtig bij toe, want een baardige corpulente agent van politie vervolgde over een dak een even zwaarlijvige dame, in een nachtjapon gekleed, terwijl op de straat een twintigtal late voorbijgangers de agent schenen aan te hitzen.

Fischer kruiste geduldig de armen over elkaar, maar eindelijk brulde hij door zijn scheepsroeper, de regisseur van het tarereeltje toe:

— Duurt die apekool nog lang, Habermann?

— Wat is apekool, gilde deze door zijn eigen megaphoon terug; is mijn apekool minder dan de jouwe? Zeg, jullie daarboven, denk je daar de hele dag te blijven? Ga niet zover op de daknok zitten fraulein Gusti, want ik geloof niet dat hij uw gewicht kan dragen!

Fischer wachtte nog even en riep toen door zijn trompet:

— Vooruit! Repetitie!

Nola nam een nonchalante houding aan, steunde de elleboog op de knie en

liet de kin op de gesloten vuist rusten.

— Niet te dromerig, schreeuwde Fischer door zijn scheepsroeper, zo is het beter, richt u vastberaden op! niet al te vlug, nog eens, zo is het beter! wenk de slavin... neen, vooral er niet bij omkijken! Blijf recht voor u uit staren. juist langs de camera! Vooruit, jij met je panter. Hola, het is hier geen danshuis! Je lijkt wel gek, met je coquette danspasjes. Nader in gebukte houding, deemoedig! Je begrijpt wat je boven 't hoofd hangt? Snap je dat? En laat de panter aan je rechterkant lopen, zodat de mensen je benen zien, ze zijn gelukkig, mooi slank! Zo gaat het beter!

Het toneeltje werd tot het einde toe gerepeteerd, en daarna nogmaals.

En ten slotte pas klonk het bevel:

— Lampen aan! Camera!

Met zoemend geluid flitste het schel le licht van de lichtbakken aan, en de man aan het toestel begon te draaien.

De scène werd afgespeeld, die zoeven gerepeteerd was, maar ondertussen bleef Fischer voortdurend zijn aanwijzingen in het draaiboek volgen.

Hoofdstuk IV

RAFFLES WORDT FILM-ACTEUR

Maar nauwelijks was dit kleine gedeelte van de film afgedraaid, of Nola Dorlas slaakte een dramatische gil.

— What's the matter? vroeg Fischer, tamelijk onverschillig voor het antwoord, daar hij reeds jaren lang gewend was zulke uitroepen uit de mond van verwende diva's te vernemen.

— Wat er aan de hand is? Wel, er moet worden overgedraaid!

— En waarom, als ik vragen mag?

— Wat een vraag! Hebt u zelf niet eens gemerkt dat ik mijn juwelen vergeten heb? U hebt het zoeven gehad over een Cleopatra zonder maillot, maar een keizerin van Egypte zonder juwelen is onzinnig. Ik heb ze meegebracht om ze te dragen, en niet om ze in de safe te laten liggen. Mario, waar zit je? Ga alstublieft dadelijk mijn juwelen

halen! Moet ik nu weer zelf aan alles denken?

Maar Mario Costi was aanvankelijk onzichtbaar.

Te lange leste ontwaarde men hem heel achterin in de reusachtige, bijna louter van glas opgetrokken zaal, waar hij in een belangwekkend gesprek scheen verdiept te zijn met een aanvallig Egyptisch dametje.

Fischer stampvoette woedend, bracht zijn scheepsroeper voor de mond, en brulde zo hard hij kon, zodat de lucht ervan trilde:

— Mijnheer Costi! You 're wanted! Madame desire vous parler! Maak om 's hemelsnaam wat voort, want wij hebben vandaag nog méér te doen.

Met opeen geklemde tanden en een flikkering in haar donkere ogen zag Nola haar minnaar naderen. Toen hij zonder zich te overhaasten, in het bereik van haar stem was, vroeg zij op slepende toon:

— Wij storen je toch niet, beste Mario?

— Je weet wel dat ik mij niet zo spoedig laat storen, antwoordde de jonge Italiaan, onverschillig de schouders ophalend. Wat is er?

— Zou je niet zo goed willen zijn mijn juwelen te halen? Begreep je niet dat ik ze nodig had?

— Had daar zelf eerder aan gedacht! Denk je soms dat het een pleziertje is, heen en terug naar het hotel te rijden?

— Pleziertje of niet, ik heb mijn juwelen nodig, nu aanstonds! Als wij in de bladen laten zetten, dat ik de diamanten ook bij de opname draag, dan kan ik mij niet belachelijk maken door het na te laten! Het is zeer goed mogelijk dat er aanstonds journalisten komen kijken!

— Er komen er aanstonds twintig op zijn minst, riep Fischer uit. Maar maak nu in 's hemelsnaam wat voort! Wij zijn intussen al weer honderdveertig meter film kwijt, en alles wel beschouwd groeit ons het geld niet op de rug. Milles tonneres! Wat is het hier een bende!

Voorzichtigheidshalve had Fischer dit meer tot zijn omgeving in het algemeen gezegd, ofschoon het duidelijk moest zijn, dat hij speciaal de film-diva bedoelde.

Mario Costi ging heen en spoedig liep het gehele atelier leeg.

De hulpregisseurs, de inspecienten en de scriptgirl dreven de paar duizend figuren als een kudde vee naar buiten, onder luid geschreeuw.

De acteurs liepen luid pratend bij elkaar. Antonius, een krachtig gebouwd man, die reeds enige jaren geleden ontdekt was en wie het Romeinse gewaad voortreffelijk stond. Octavianus, Pompilius, de echtgenoten van deze hoog geplaatste Romeinen, Cleopatra die een mantel had omgeslagen, want het was wel warm voor de tijd van het jaar, maar er stond een vrij krachtige wind, en andere hoofdpersonen.

Op het reusachtige grasveld wemelde het reeds van figuranten, fraai getuigde paarden, olifanten met hun kornaks, die schrijlings op hun nek waren gezeten, kamelen, die kleine huisjes op de rug droegen, negerkinderen, zo goed als naakt en die de gehele zaak dol vermakelijk schenen te vinden en daar tussen de operateurs in hun lichtgrijze stofjassen, de toneelknechts, die nog met stukken decor, muurbrokken, trappen en andere voorwerpen sjouwden, vergulde zegewagens en nog meer mensen en dieren, die dol dooreenkrioelden. De leek, die het zou hebben aanschouwd zou zich hebben afgevraagd, hoe daarin nog ooit orde zou zijn te brengen.

In de verte verhief zich een zeer hoge ringmuur, afgesloten met een enorme, bronzen poort.

Op de ongeveer drie meter brede kruin van die muur, van kantelen voorzien, wandelden langzaam Egyptische soldaten heen en weer, het bovenlijf ontbloot, de benen gestoken in nauw sluitende broeken van geel leer, de voeten met sandalen bekleed, ijzeren helmen op het hoofd en gewapend met speer en schild, of met pijl en boog, terwijl op hun heup het korte, brede zwaard slingerde.

Het verbeeldde een gedeelte van de ringmuur van Thebe en maandenlang was er aan gewerkt om dit kunststuk op te richten, dat even later bestormd moest worden door de legerscharen der Romeinen.

Reeds stonden de stormladders gereed, de geweldige katapulten, op vier enorme wielschijven, en die in staat waren, reusachtige rotsblokken tot een gewicht van vijfhonderd kilo op een afstand van meer dan tweehonderd meter weg te slingeren.

In dit geval echter, zouden die monsterachtige keien vervangen worden door met lucht opgeblazen, zandkleurig beschilderde zakken.

Er waren ook op een onderstel van wielen geplaatste houten torens, bijna veertig meter hoog, reusachtige stellages, die zo dicht mogelijk tot bij de muren van de stad moesten worden geduwd en waarvan de aanvallen der soldaten moesten trachten door middel van een loopbrug de kruin van de muur te bereiken.

Rechts stond de strijdswagen van Antonius, waarop hij aanstonds zou plaats nemen, teneinde zijn intocht te houden in de stad van Cleopatra.

De wagen was bespannen met twee fraaie schimmels, nog jonge en vurige dieren, die slechts met moeite in bedwang konden worden gehouden door de wagenmenner, die voor de dieren stond en ze bij de teugels vasthield.

Verderop waren de zuilen van Cata-risch marmer zichtbaar, welke aan weerszijden de langwerpige arena afsloten, waar aanstonds de wagenrennen moesten plaats vinden.

En geheel op de voorgrond stond de hoge stellage, eveneens op wielen en die door vier paarden zou worden voortgetrokken, waarop de opname-operateurs aanstonds met hun toestellen zouden plaats nemen.

Fischer was vlug als een aap de ladders opgeklommen, die de drie verdiepingen van deze stellage met elkaar verbond, gevolgd door zijn operateur, die het zware toestel torste en riep nu door zijn roeper, zo hard hij kon :

— Stilte overal! Let nu goed op, ezelsveulens, ik heb maar één stem en jullie zullen mij toch zeker niet noodzaken ze vandaag helemaal te vernielen! Die negerslaven daarginds stellen zich daar bij die palmboom op! Zij buigen diep, als Antonius op zijn zegekar komt aanrijden, met zijn gehele gevolg van Romeinse edelen. Tegenover hen nemen de slavinnen plaats, die knielen en haar waaiers op de grond laten dalen. Nu de kinderen!! Habermann, waar heb je mijn twaalf kinderen gelaten? Corpo di Luga! Krijg ik ze, of krijg ik ze niet? Zijn ze daar? Mooi! Hebben ze hun bloemenmandjes? Goed zo! Die kinderen strooien bloemen op het pad van Antonius! En pas er nu alstublieft op, dat er weer niet een onder de wagens terechte komt, zoals het laatst is gebeurd, want bij bedanken ervoor om altijd maar schadeloosstelling te betalen!

Een ogenblik monsterde hij de kinderen en plotseling scheen zijn gelaat te betrekken.

Zijn stem had een geheel andere zachte klank gekregen, toen hij halffluid mompelde :

— Ach du lieber Gott! Wat zijn ze mager en minnetjes, de stumperds! Ja hoe wil men tegenwoordig ook in Wenen dikke kinderen krijgen voor vijftig kronen per dag? Nu, wij moeten het er maar mee doen!

Hij zette de roeper opnieuw voor de mond en vervolgde met luide stem :

— Hoeveel negers heb ik daar? Honderd? Dat is niet genoeg, Habermann, het vult niet! Doe er nog vijftig bij! Laat nu eens zien, ja, zo is het beter! Niet op een enkele rij gaan staan, nikkers, maar in twee rijen en de grootste niet allemaal achteraan, meer door elkander heen. Staan de danseressen klaar? Meer naar achteren, anders vallen jullie niet in de lens! Jonge juffrouw, ja, u daar, zult u er om denken aanstonds die dikke sjaal af te doen? U bent een Egyptische danseres en voor zover ik weet, heeft het in Egypte nooit gevoren! Antonius, ga op je wagen staan! Goede hemel waarde heer, kijk er niet zo vies naar, je bent toch geen

zuigeling? Wat zegt u? Ik kan hier niet verstaan wat u beweert! Damn! U doet alsof die paarden er met u vandoor zullen gaan! U krijgt de menner immers naast u op de wagen! Diabolo! Wat is dat nu? zo viel hij zich zelf verschrikt in de rede!

Door de een of andere oorzaak waren de paarden voor de zegewagen van Antonius geschrokken, misschien wel door het zien van de zwaargebouwde Romein in zijn schitterende wapenrusting en met de wuivende helmboos.

Hoe het zij, zij gingen op de achterste benen staan en de man, die ze vasthield, werd eerst mee opgetrokken en kreeg toen van een der paarden een trap, die hem meters verder in het gras zond.

De paarden brieden van schrik en opwinding en het volgende ogenblik zouden zij er vandoor zijn gegaan, recht op de groep danseresjes toe, die reeds gillend van schrik uiteen stoven, toen zich uit de groep negerslaven een man losmaakte, die haastig op de twee verschrikte dieren toeliep, ze met vaste hand bij de teugels greep en ze beurte- lings bedarend in de neusgaten blies.

Bijna aanstonds kwamen de dieren tot rust.

De fijne benen trilden nog onder hun lichaam, maar zij hadden zich blijkbaar onderworpen.

Het gehele voorval had nauwelijks een volle minuut geduurd.

— Bravo, nikker! riep Fisscher opgewonden uit, dat heb je knap gedaan! Maar voor de drommel kom jij eens even hier, laat die paarden maar aan de menner over! Wat is er met hem? Ribben gebroken? Dat is duivels lastig!

Hij stampvoette van drift en klom toen als een eekhoortje de ladders weer af. Hij ging snel op de zegewagen toe en bekeek toen met aandacht de man, die de paarden had gegrepen.

En hij moest het zichzelf bekennen dat hij onder al zijn figuranten nog nimmer een man gezien had, wiens lichaam zo schoon gebouwd was, zo onberispelijk van vorm.

De kaarsrechte, gespierde benen droegen een lichaam, hetwelk een beeldhouwer zich tot model zou hebben gewenst. Het goed gevormde hoofd, bedekt met een pruik van zwart, sluijk, langs de oren neervallend haar, stond trots op de hals, de armen hadden een volmaakte vorm, niet te zwaar, met lange, gestrekte spieren, zoals de bok- sers ze vertonen.

Fischer staarde de man een ogenblik aandachtig aan en draaide toen om hem heen, zoals hij gedaan zou hebben bij een standbeeld in een museum.

Hij kneep de neger in de bovenarm, betastte de spieren van zijn borst, floot zacht voor zich heen en vroeg toen:

— Figurant?

— Om u te dienen, mijnheer!

— Vreemdeling?

— Engelsman!

— Heb je al eerder meegedaan?

— Vandaag voor het eerst!

— Denk je dat je die paarden zult kunnen besturen?

— Dat denk ik wel!

— Probeer het eens!

— Houdt dan even de paarden vast, ze zijn nog wat onrustig!

De kleine regisseur greep onbevreesd de paarden bij de teugels en de neger liep snel om de dieren en de wagen heen, sprong er op en nam de teugels op.

Fisscher liet de dieren los en het volgende ogenblik stoven zij als een wer- velwind voort. Het was waarlijk een schoon gezicht, de prachtige schimmels te zien voortrennen, in bedwang gehou- den door de neger met zijn zwart haar slechts met een soort rokje bekleed, dat van het middel tot even boven de knie reikte.

— Een Apollo! Een Narcis! schreeuw- de Fischer opgewonden. Ik heb nooit zo iets gezien in mijn hele leven! Die man is waard, dat zijn lichaam in brons wordt gegoten, of om te spelen bij onze maatschappij!

De wagen reed enige keren in volle vaart het grasveld rond en toen keerden de paarden, gedwee als lammeren terug en de wagen stond op een paar passen afstand van Fischer stil.

De regisseur keek de neger nogmaals goed aan, bewonderde het klassieke profiel, met de Griekse neus, de krachtig getekende kin en de doordringende grijze ogen en vroeg toen :

— Die stakker, die twee ribben gebroken heeft, had moeten mee doen bij de wagenrennen in de Arena. Zou jij kans zien, zijn plaats te vervullen?

— Ja, dat kan ik u wel beloven!

— Hoe ben je bij ons gekomen?

— Ik heb mij gisteren aangemeld bij een figuranten-bureau en werd dadelijk aangenomen.

— Zou je er kans toe zien een grotere rol te spelen?

— Ook dat lijkt mij niet moeilijk, antwoordde de neger glimlachend.

— Kom straks bij mij, als hier het honden- en apenspel gedaan is! Wij moeten eens praten! Maar nu ben je wagenmenner en mijnheer Antonius, die wat bang is uitgevallen, naar het schijnt, zal zich aan jou wel durven toevertrouwen.

En de kleine, levendige man, vloog weer weg en klauterde op de stellage.

Men had de gekwetste wagenmenner reeds opgenomen en de arme drommel naar de verbandplaats gebracht, die in een goede film-fabriek nimmer ontbreekt.

Fischer had zijn helpers de nodige aanwijzingen gegeven en deze stelden nu de groepen op en hij wuifde vervolgens met zijn hand, ten teken dat alles gereed was.

Eenmaal werd alles gerepeteerd en toen klonk het bevel door de scheeps-roeper :

— Camera!

De man aan het toestel begon te draaien en de intocht van Antonius binnen Thebe had plaats. Eerst trok een stoet zwaar gewapende Romeinse krijgslieden te voet naar de wijd geopende poort, in de verte, daarop volgde een afdeling ruitery en vervolgens kwam de zegewagen van Antonius.

Met vaste hand stuurde de neger de prachtige schimmels.

De kinderen strooiden hun bloemen, de danseressen, slavinnen en burgeressen van Thebe bogen zich ter aarde en negers wuifden met hun waaiers.

Daarop kwamen de legeraanvoerders, te paard gezeten, allen zwaar geharnast, de Centurio's de hopliden en ten slotte weer een bereden en onbereden afdeling krijgslieden.

Het was inderdaad een schoon gezicht en wie zulk een repetitie maar eens gezien heeft en vervolgens de film, die moet wel tot de slotsom komen, dat de werkelijkheid meestal heel wat fraaier is dan de afdeling ervan.

Hetzelfde toneel van de intocht werd naderhand nog eens herhaald, binnen de muren van Thebe en het was een inderdaad wonderschoon schouwspel de stoet door de straten te zien trekken, terwijl burgers en burgeressen, kinderen en grijsaards op de daken der huizen en onder de zuilengaanderijen verzameld waren om de overwinnaar te begroeten.

Dit alles nam heel wat tijd in beslag en men zou nog maar een half uur voldoende daglicht hebben om de wagenrennen te kunnen opnemen.

Men werd nu van Egypte verplaatst naar Rome en een groot deel van de figuranten moesten zich nu in allerijl verkleeden.

Ook de neger, die zoeven misschien een groot ongeluk voorkomen had door zijn krachtig ingrijpen, moest zijn zwarte huidskleur afleggen en kreeg nu een korte tunica aan, om het middel dichtgesnoerd met een gordel van gouddraad met korte mouwen en aan de hals vierkant uitgesneden en eveneens met gouddraad omzoomd. De benen waren bloot en de voeten waren bekleed met sandalen, die met kruisbanden aan enkel en kuit waren bevestigd.

Op verschillende punten, onzichtbaar voor de toeschouwer, waren de operateurs opgesteld.

In het midden van het rechthoekige zandperk verhief zich het ongeveer twee meter hoge, uit marmer opgetrokken middenstuk, en aan de uiteinden daarvan verrezen de twee marmeren kolom-

men, versierd met slingers van groen en bloemen.

Daarnevans gloeide in reusachtige, uit ijzer gedreven komforen, de wierook en knapen en meisjes, die boven op deze langwerpige verhoging stonden, zwaalden met lauwertakken.

De arena begon zich langzamerhand te vullen, onder de bevelen van de regisseurs, die thans zelf in Romeinse gewaden waren gestoken. Vervolgens kwamen de wagenmenners in de arena.

Alle wagens waren met vier paarden bespannen en eerst reden zij stapvoets in vier gelederen, zes op een rij, door de arena, om even stil te staan voor de loge van de Keizer, die zij begroetten door het uitstrekken van de rechterhand

Vervolgens verdwenen alle wagens weer en slechts vier stelden zich op tegenover de keizerlijke loge.

Een bevel klonk, de toestellen begonnen te draaien en in woeste galop stoven de zestien paarden door de arena.

Het zand wolkte op, de tunica's wapperden, de menners hitsten hun paarden aan, die met vliegende manen voortrenden en in de bochten scheen het alsof de wagens door de grote vaart uit de baan zouden worden geslingerd.

Bij het ingaan van de laatste bocht ging er een luide en zeer natuurlijke kreet van ontzetting op onder de toeschouwers. In volle ren waren twee van de wagens met elkaar in botsing gekomen. De vergulde wielen verbrijzelden elkaar onder luid gekraak, de wagens vielen op zij, de menners tuimelden eruit en de paarden stoven nóg enige meters verder, in tomeloze vaart, maar stonden toen uit zich zelf stil, daar zij de thans slechts op één wiel rustende wagens niet verder konden krijgen.

De menners hadden zich deerlijk bezeerd en zaten vol schrammen en bullen maar Fischer wreef zich de handen want dit ongeluk kwam prachtig van pas, ofschoon het volstrekt niet op het programma had gestaan.

De camera-mannen lieten de zwengel rusten, de gebroken wagens werden opgeruimd, en vier nieuwe tegenstanders

twee blauw een twee groene verschenen in het strijdperk.

Fischer had zijn beschermeling aanstonds herkend. Hij mende vier koolzwarte paarden en met zoveel gemak, alsof hij zijn geheel leven nooit iets anders had gedaan.

De zwendels der opname-toestellen begonnen weer te draaien. Fischer schreeuwde zijn bevelen, die werden overgenomen door de hulpregisseurs, en weg stoven de wagens.

Tweemaal moest de ommeegang volbracht worden, en of het aan de paarden of aan iets anders lag, de vier zwarten hadden reeds na de eerste ommeegang een voorsprong van bijna tien meters en zij eindigden ver voor de anderen.

— Stop! gilde Fischer, het is goed gegaan kinderen! En bravo voor de winnaar! He ran like hell! Laat hem eens bij mij komen! Die man is een athleet, hij zou alle winnaars van alle Olympiades met stukken hebben geslagen!

Vijf minuten later stond de winnaar voor hem.

— Ik ben geen man van veel woorden, waarde heer, begon Fischer. Wij gaan 'n nieuwe film op stapel zetten en ik bied u daarin een hoofdrol aan. Kun je paardrijden?

— Ja, mijnheer Fischer!

— Kun je zwemmen? Boksen? Met een revolver omgaan? Een wild paard opvangen met een lasso? Een auto besturen? Over een gespannen draad lopen? Ben je bang voor leeuwen? Ik zie het al, je bent wat ik hebben moet, wij bieden je, laat zien, duizend pond voor die film, zonder kosten voor je, dat is voor een beginneling zeer aardig, zou ik zeggen, het is in kronen niet te becijferen!

— Ik zal er eens over denken, antwoordde de wagenmenner rustig.

— Als jij geen filmspeler wordt, dan ben je de strop niet waard, waaraan je je moet opknopen, riep Fischer uit. Met zulk een lichaam en zulk een gezicht bega je een misdaad, door niet voor de film te spelen! Je wordt binnen een paar jaar schatrijk. Ik ben altijd tot je dienst, je kunt mij hier de eerste weken

dag aan dag vinden, van 's ochtens negen uur af, tot 's middags zes. Je naam?

— Baker! antwoordde de man.

— Nu dan, Baker, ik weet zeker dat wij nog niet van elkaar af zijn, hernam Fischer en met deze woorden kon de figurant vertrekken.

Het was intussen zo donker geworden, dat men onmogelijk met daglicht nog kon draaien. Bij kunstlicht werd in het atelier het toneel hervat, dat men zo-even had moeten afbreken.

Reeds een half uur eerder was Mario Costi teruggekeerd met het sandelhouten kistje met de kostbare juwelen der filmdiva en hij stond nu aan de voet van het podium met het kistje onder de arm.

— Vooruit, vooruit! riep Fischer uit. Voortmaken. Doe uw juwelen aan, Madame Dorlas!

De filmdiva nam het kistje uit de handen van Costi aan, die haar tevens het sleuteltje overhandigde en daarmee

opende zij het kistje. Zij stak er de hand in, en bleef toen een ogenblik als verwezen op het kistje staren.

— Wat nu weer?! riep Fischer ongeduldig.

Nola Dorlas slaakte een ijselijke gil en riep uit:

— Kiezelstenen! Niets dan kiezelstenen!

Zij keerde het kistje om en er viel een regen van kiezelstenen, glasscherpen en spijkers op de grond. En toen het laatste steentje viel, zakte Nola Dorlas in een bezwijming van haar troon en ditmaal was het een echte flauwte.

**

De diamanten waren uit het kistje verdwenen en de man, die ze had, was John Raffles, de schoon gebouwde neger slaaf, de wagenmenner, die de vier zwarte paarden naar de overwinning had geleid...

Hoofdstuk V

DE VERDWENEN JUWELEN

Een tijd lang vernam men niets in de onmiddellijke omgeving van de pronkzaal van koningin Cleopatra.

Men had natuurlijk overal elders de snerpemde gil gehoord, maar er werd in dit atelier zo vaak en in zoveel verschillende toonaarden geschreeuwd, dat men er op geen der andere tonelen enige aandacht aan had geschonken.

Zoals steeds was Fischer ook ditmaal weer de eerste, die zijn koelbloedigheid herkreeg.

Uit gewoonte zijn spreektrompet voor de mond zettend, ofschoon het ditmaal volstrekt niet nodig was, schreeuwde hij tot zijn hulpregisseur :

— Habermann, water, azijn, vlugzout en 'n detective! Maak voort en sta daar niet met een open mond, alsof je Lot's huisvrouw waart! Heb jij de diamanten gestolen? Neen? Nu, dan behoef je daar ook niet als een zoutpilaar te staan!

Habermann vloog weg, om te gaan telefoneren en intussen traden Mario Costi, die zeer bleek was geworden en Fischer op de nog altijd bewusteloze Cleopatra toe.

En terwijl hij haar in de handpalm klopte, begon Fischer Costi te ondervragen.

— Wat is dat nu, mijnheer Costi? Hoe is zo iets mogelijk?

— Dat is meer dan ik u zeggen kan! Toen ik met het kistje hier kwam, zaten de diamanten er nog in, dat kunnen getuigen bevestigen!

— Hoe zo?

— Ik heb het kistje geopend, om aan een paar van de hoofdrollen, op hun verzoek, de juwelen van Nola te laten zien!

— Gij zult verstandig doen, dat aanstonds aan de politie mee te delen, men zou anders heel wat kunnen denken, zei Fischer op meesmuilende toon.

— Mijnheer Fischer, ik verzoek u... viel Costi woedend uit.

— Kalm, mijnheer Costi, kalm! Ik heb volstrekt niets gezegd! Maar goed en wel, gij hebt de juwelen van het hotel moeten overbrengen en gij komt met kiezelstenen aandragen. Gij zult met mij moeten toegeven, dat de ruil voor onze diva niet zeer voordelig is! Ik ben werkelijk blij voor u, dat er getuigen zijn, die kunnen bevestigen, dat er juwelen in het kistje waren! Wie had er de sleutel van?

— Die droeg Nola altijd bij zich! Ik heb hem uit haar kleedkamer moeten halen!

— Wanneer hebt gij die diamanten getoond aan de anderen?

— Juist toen ik uit de kleedkamer was teruggekeerd!

— Waar?

— Daarginds, bij een van de ingangen van het atelier!

— Waren er veel personen bij?

— Ik schat een stuk of twintig.

— Hebt u het kistje steeds vast gehouden?

— Neen, het deed de ronde!

— Hebt u het gesloten terug gekregen?

— Ja, het deksel was dicht.

— Wie gaf het u het laatst?

— Denkt u dat ik dat nog weet! riep de jonge Italiaan schouderophalend uit. Ik heb mij gehaast om hierheen te gaan!

— Nu, dat is een fraaie zaak! hernam Fischer hoofdschuddend. Het is als reclame wel wat heel duur betaald! Maar stil, ik geloof dat onze schone diva aanstalten maakt om uit haar bezwijming bij te komen.

Inderdaad sloeg Nola Dorlas de ogen op en kwam langzaam overeind.

Op dat ogenblik kwam Habermann terug, in de ene hand twee flessen, in de andere een emmer vol water.

— Mijn juwelen! gilte plotseling Nola Dorlas, terwijl zij Fischer bij de arm greep.

— Ik heb ze niet, madame, en met schreeuwen krijgt gij ze natuurlijk ook niet terug, zei de kleine regisseur ongeduldig. Ik hoop echter, dat de politie er in zal slagen ze u terug te bezorgen.

— Ik moet ze terug hebben, al zou de onderste steen boven komen! riep Nola woedend uit.

Zij wendde zich tot Costi en beet hem toe:

— Jij bent een impresario, die mij gestolen kan worden! Kan ik je niet eens toevertrouwen om met mijn diamanten van het hotel hier heen te komen? Waar zijn ze? Wie heeft ze?

— Ik weet niet waar ze zijn en ik weet evenmin wie ze heeft! antwoordde Costi kwaad.

En hij vertelde haar wat hij zoeven reeds aan Fischer had gezegd.

Nauwelijks had hij het verhaal geëindigd, of hij moest het ten derde maal voordragen, want een corpulente politie-beambte in uniform, vergezeld door twee agenten, was binnen getreden en liet zich alles haarfijn uitlegen.

Hij haalde een notitieboekje te voorschijn en zei laconiek:

— Een beschrijving van de verdwenen juwelen, als ik u verzoeken mag!

— Schrijf maar op! begon Nola, nog bevend van opwinding en woede. Een diamanten halssnoer van achtenvijftig stenen, groter wordend naar het midden, ter waarde van tien duizend pond sterling, een gouden plaquette in de vorm van een hart, bevestigd aan een platina kettinkje, in Londen gekocht voor achtduizend pond sterling, acht ringen, twee met diamanten alleen, à jour gezet, twee met diamanten en robijnen, een met een grote parel, twee met kleine parels en de laatste met een grote safier, twee gouden armbanden, een in de vorm van een slang, met smaragden ogen, de andere een schakelarmband, twee grote zwarte parels, gemonteerd als oorbellen. Ringen, armbanden en oorbellen zijn te samen op zijn minst drie en een half miljoen waard. Dan is er nog een lange gouden ketting, een diamanten gesp, twee broches en nog enige ander kleinigheden. Ik moet dit alles terug hebben! Ik moet!

De politie-man had kalm alles opgeschreven en zei nu:

— Wij zullen doen wat wij kunnen, madame! Natuurlijk heeft de dader gescholen onder het personeel hier, misschien wel onder de figuranten. Zijn al die mensen weg? zo wendde hij zich tot de regisseur.

— Omstreeks een kwartier geleden zijn ze allemaal heengegaan!

— Dat maakt de zaak er zeker niet gemakkelijker op, hernam de politie-beambte op bedenkelijke toon. Zijn de namen en adressen van al die mensen bekend?

— Hoe komt u erbij? Denkt u dat wij hier een bevolkings-register aanleg-

gen? riep Fischer spottend uit. Die lui worden een dag tevoren aangenomen en meestal tijdens of direct na de opname betaald, door iemand van het bureau, dat ze voor mij engageert. Alleen de aanvoerders onder de figuranten, de kopstukken zijn mij bekend, omdat zij telkens opnieuw meedoen. Wat 'n idee dat ik van die drie of vier duizend mensen de namen zou weten!

— Des'te erger voor madame, hernam de beambte schouderophalend.

Hij wendde zich tot Costi en vroeg:

— Kent gij de personen, aan wie gij de juwelen liet zien?

— Ik ken er twee of drie en dan nog alleen maar van de film, antwoordde Costi. Ik kom hier vandaag voor het eerst!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar dan was het nogal onvoorzichtig van u, aan u geheel onbekende personen die kostbare juwelen te laten zien! Weet u zeker, dat dit kistje hetzelfde is als dat, waarin de juwelen werden bewaard?

De politie-beambte had het sandelhouten juwelenkistje van de stoel genomen, waarop het geplaatst was en liet het aan Costi zien.

Deze draaide het om en om, scheen een ogenblik te weifelen en sprak toen:

— Ik weet het niet, het ziet er ongetwijfeld precies zo uit, maar het lijkt nieuwer, minder gebruikt!

Nola was opgestaan, rukte hem het kistje uit de hand, opende en sloot het deksel een paar malen met behulp van het sleuteltje en riep toen uit:

— Het is een ander kistje! Het mijne kon niet geopend worden of men moest eerst de sleutel een rukje terug geven, daar het slot een beetje versleten was. Bij dit kistje is het volstrekt niet nodig!

— Nu, dan is de zaak, wat dit betreft, althans reeds duidelijk, hernam de politie-beambte, terwijl hij zich opnieuw tot Costi wendde. Men heeft u vliegenvlug een ander kistje in de hand geduwd en ik denk wel dat de dief een medeplichtige heeft gehad, aan wie hij het echte kistje, dus dat met

de juwelen er in, ter hand heeft gesteld. Dat was niet zo heel moeilijk, als er inderdaad twintig mensen om u heen hebben gestaan! U hebt het immers gesloten terug ontvangen?

— Inderdaad!

— Hebt u er niet aan gedacht, om u ter plaatse te overtuigen, dat niemand er iets had uitgenomen?

— Er werd op het kistje gewacht, antwoordde Costi.

— Maakte een van de omstanders die opmerking?

— Dat is waar! riep Costi opgewonden uit. Een van hen zei, dat ik wel wat voort mocht maken, omdat Madame Dorlas op de juwelen wachtte!

— Ik ken zijn naam niet, ik weet alleen dat hij de man was, die een wagen met vier zwarte paarden bestuurde tijdens de wagenrennen en die vóór die tijd als negerklaaf twee schuw geworden paarden in bedwang hield!

Fischer gaf als het ware een schreeuw van verrassing.

— Baker! riep hij opgewonden. Dat was Baker! Gebouwd als een Griekse atleet, een prachtkerel!

— Als hij op het gebied van juwelen stelen ook maar geen prachtkerel is geweest, merkte de zwaarlijvige politie-beambte laconiek op. In ieder geval zullen wij eens onderzoek doen naar die mijnheer Baker! Wat is zijn adres?

— Dat weet ik niet, antwoordde Fischer. Ik heb hem een engagement aangeboden voor een film; duizend pond sterling, maar hij moest er nog eens over na denken.

— Had u hem ooit vroeger gezien? vroeg de inspecteur met een klank van teleurstelling in zijn stem.

— Nooit! antwoordde Fischer, hij was mij geheel vreemd. Hij was een Engelsman, maar hij sprak goed Duits, met een nauwelijks hoorbaar accent.

De inspecteur maakte een gebaar van machteloosheid, liet zijn opschrijfboekje in de achterzak van zijn uniformjas glijden en zei, zich in het bijzonder tot Nola Dorlas wendende:

— Ik zal in ieder geval doen wat ik kan, maar ik voorspel u, dat de kansen niet bijzonder goed staan.

— Nu, die Baker zal misschien wel meer van de zaak af weten, hernam de inspecteur. Het is maar de vraag hoe wij de vent moeten terug vinden. Maar dit geloof ik u wel te kunnen voorspellen, die Baker zal geen rol bij uw onderneming vervullen! Hij salueerde, nam het kistje onder de arm en vervolgde:

— Ik neem dit kistje mee, misschien brengt het ons nog wel op een spoor. De politie te Wenen moet onmiddellijk gewaarschuwd worden, wij zullen alle stations laten bewaken, misschien knippen wij op die wijze de rover nog wel!

Hij wenkte de twee agenten, die zwiingend op enige afstand waren blijven staan en vertrok.

De belangstellenden verwijderden zich langzamerhand en het atelier liep spoedig leeg, daar het intussen reeds vrij laat was geworden.

Daarbuiten was de schemering reeds gevallen.

Nola had de arm van Fischer genomen, die hij haar galant had aangeboden en schreed met hem het atelier uit, om zich naar haar kleedkamer te begeven en zich daar te verkleeden, daar er van werken die dag toch niets meer zou komen.

Costi volgde op enige afstand blijkbaar in nadenken verzonken.

Een half uur later verliet Nola het gebouw, waar zij nog enige ogenblikken met Fischer had gepraat en werd door deze naar haar auto geleid.

Costi wilde zich bij haar voegen, maar zij hief met een bevelend gebaar de hand op en zei op koude toon:

— Dankt u, mijnheer Costi. Ik zal, met uw goedvinden alleen terugkeren! Ik beschouw de relaties tussen ons als verbroken. Natuurlijk zal ik mij aan ons contract houden maar onze wegen scheiden zich van dit ogenblik af. O, het is niet alleen om uw weergaloze domheid met die juwelen, het is...

Zij liet haar stem tot een hees gefluister dalen en vervolgde:

— Ik heb je wel zien flirten met een van die figuranten! Je hebt haar gekust! Je geeft volstrekt niets meer om mij; je durft mij te beledigen in het publiek, want wat is het anders? en ik, nu, ik zal mij over het verlies weten te troosten; ik verlang u niet terug te zien, mijnheer Costi, wij kunnen onze zaken wel schriftelijk afhandelen. Doe geen moeite om verdere contracten voor mij af te sluiten; ik zal mij zelf wel weten te redden.

En met deze woorden stapte zij in de auto, riep de chauffeur iets toe, waarna de wagen wegreed, terwijl Costi de vertrekkende verbluft, de vuisten van woede gebald, nakeek.

Toen werd hij op de schouder geklopt en een spottende stem naast hem neuriede:

— Comme la pluie souvent femme varie!

Het was Fischer die met zijn rauw keelgeluid de eerste regel had gezongen van het lied van de Hertog uit de opera «Rigoletto».

Grijnslachend ging hij het gebouw weer binnen en liet Costi alleen staan. Nola Dorlas echter reed, zo vlug de auto wilde lopen, naar Wenen terug, ten prooi aan woede, gekrenkte trots en spijt over het verlies van haar juwelen.

Het was bijna acht uur, toen zij haar hotel bereikte, waar zij zich haastig verkleedde en zich naar de eetzaal begaf, waar zij de maaltijd in eenzaamheid nuttigde, dat wil zeggen, zij lepelde wat soep, at met moeite een stukje koude kip en slikte een paar druiven.

Geruime tijd bleef zij in gedachten voor zich uitstaren de ene sigaret na de andere rokende, in de reeds geheel verlaten eetzaal. Toen stond zij op en begaf zich weer naar haar kamer. Zij was voornemens, zich vroeg naar bed te begeven, want de aandoening was haar toch te machtige geweest. Maar toen zij daar nog besluiteloos stond, tikte het kamermeisje op de deur en

kondigde bezoek aan.

Nola Dorlas nam haar ongeduldig het kaartje af en las met hoog opgetrokken wenkbrauwen:

« Hans Feuerbach, particulier detective ».

Ze haalde de schouders op en zei:

— Laat hem maar even hier komen, maar daarna niemand meer, wat ik je verzoeken mag!

Het meisje ging heen en liet een ogenblik later een man van omstreeks vijftigjarige leeftijd binnen, met kort geknipt, rossig haar, elegant gekleed, en met zijn overjas over de arm.

Het kamermeisje deed de deur zacht achter hem dicht. De film-diva wees de bezoeker zwijgend een stoel aan, ging zelf zitten en begon:

— U hebt reeds van de zaak gehoord?

— Ik ben er van op de hoogte, madame, antwoordde Feuerbach. Gij zijt te bekend hier, dan dat de mare van de diefstal zich niet als een lopend vuurtje zou hebben verspreid.

— En nu komt gij mij uw diensten aanbieden?

— Niet geheel en al, madame, antwoordde Feuerbach glimlachend.

— Niet? herhaalde Nola verbaasd. U komt toch zeker in verband met de diefstal?

— Dat zeker, madame!

— A propos, is mijnheer Costi, uw impresario niet hier?

— Neen mijnheer, hij is niet hier en hij komt ook niet meer, antwoordde de film-artiste kortaf. Ik heb de relaties met hem verbroken!

— Toch waar? hernam Feuerbach belangstellend. Ik meende reeds iets dergelijks gehoord te hebben, maar zekerheid gaat boven alles.

— Mag ik weten wat u van hem wildet?

— O, niets bijzonders, madame. Wat ik van hem wil, dat zal ik hem later nog wel aan het verstand brengen.

— Maar zeg mij dan toch wat u van mij wenst als u mij niet uw diensten komt aanbieden! U bent immers detective?

— Neen, madame, antwoordde Feuerbach kalm terug.

— Maar het staat op uw kaartje.

— O, dat betekent niets, hernam de bezoeker glimlachend. Een kaartje kan men in enkele minuten laten drukken. Ik kwam hier slechts om u een mededeling te doen, die u wellicht zal verrassen. Zeg mij eerst eens oprecht en naar waarheid, madame, de juwelen, waarop u zo trots waart, die waren toch echt?

— Mijnheer!... riep Nola uit, terwijl zij woedend opsprong.

— Die beweging is voldoende, hernam de bezoeker bedaard. Ik dacht het ook al! Welnu, hoezeer het mij ook spijt om het u te moeten zeggen: de juwelen, welke u vanmiddag ontstolen zijn, waren vals.

Nola staarde de bezoeker een ogenblik aan alsof zij een geestverschijning zag en vroeg toen stamelend:

— Wat? Hoe kunt u dat weten?

— Ik heb ze zoeven onderzocht; ik was de man, die ze wegnam.

Hoofdstuk VI

RAFFLES BRENGT EEN BEZOEK

Nola wreef even met de hand over het voorhoofd en stotterde toen angstig:

— Wilt u, zal ik soms om een glas water bellen?

— Dank u, madame, antwoordde de bezoeker steeds even kalm. Ik ben niet ongesteld en ook volstrekt niet gek, zoals u schijnt te denken. Trouwens, het

zou u niet baten, wanneer u zoudt bel-
len, want de scheldraad is doorgesne-
den. Ja, madame, een man in mijn om-
standigheden neemt altijd enige voor-
zorgsmaatregelen. Ik was de neger slaaf,
die de paarden tot staan bracht, ik was
de wagenmenner en ik mocht onder de
blik uwer schone ogen de overwinning
behalen. Ik was de man, die de kistjes
verruilde, want als zogenaamd journa-
list had ik alle gelegenheid het uwe
nauwkeurig te bestuderen! Voor vijf-
honderd kronen kocht ik een ander, dat
er precies op geleek. En de rest was
zeer eenvoudig.

— En dat durft u mij alles in mijn
gezicht te zeggen! riep de film-diva,
trillend van woede, uit. Hebt u dan niet
bedacht, dat u in mijn macht bent?
Dat ik kan schreeuwen...

— Wat zou schreeuwen u baten, ma-
dame? vroeg de ander schouderophal-
lend. Er is een achtertrap op twee stap-
pen van uw kamerdeur en ik zou reeds
lang beneden zijn, vóór er iemand op
uw geschreeuw zou zijn toegelopen!

— Maar met welk doel komt u mij
dit alles vertellen? Welk voordeel hebt
u erbij, mij te komen zeggen, dat mijn
juwelen vals waren?

— Geen voordeel hoegenaamd, ma-
dame. Ik kwam hier alleen met het doel
u tegen uw impresario te waarschuwen,
niet wetend dat de schobbejak u reeds
verlaten had.

— Wat wilt u daarmee zeggen? Wie
bent u, mijnheer?

— Ik ben John Raffles, madame.

— Bent u die stoutmoedige avontu-
rier? Wat zeydet gij zoeven toch van
Costi? Welk vermoeden wilt u in mij
wakker roepen?

— Costi kan, dunkt mij, de enige ge-
weest zijn, die in de gelegenheid was
op zijn gemak uw kostbare kleynodiën
te laten namaken. U zult wel begrijpen
welk een zware tegenslag het voor mij
is geweest toen ik enige uren geleden
de buit, die ik met zoveel moeite ver-
worven had, eens met het vergrootglas
en met de steen ging toetsen. Zogoed
als alle stukken zijn vals, alleen het
goud is echt, ter waarde van omstreeks

driehonderd pond sterling, maar wat
betekent zulk een bedrag voor iemand
als ik? Zeg mij eens, Madame, of gij
zelf het onmogelijk acht dat Mario
Costi uw echte juwelen door valse kan
hebben vervangen?

— Ja, antwoordde de jonge vrouw
zonder aarzelen. Ik geloof dat hij zo
iets kan doen. Hij is onbetrouwbaar
ijdel, gesteld op weelde, lichtzinnig en
gewetenloos.

— Ik heb uw juwelen weggenomen,
omdat ik van oordeel was dat u er zelf
niets aan had.

— Niets aan had! herhaalde de film-
diva verontwaardigd. Ik droeg ze bij
bijna iedere opname!

— Gij droegt ze, madame en u had
evengoed een snoer glaskralen kunnen
omdoen. De Nubiërs en de Dajaks zijn
even verzot op glazen kralen, als gij
Westerse vrouwen het zijt op diamant-
ten! Maar diamanten vertegenwoordigen
een groot kapitaal, en ik ben van
mening, dat men dit kapitaal niet ren-
teloos mag laten, maar het op een be-
tere wijze moet besteden. Ik kwam hier,
alleen om u te zeggen, dat gij er ver-
standig aan zult doen uw impresario te
wantrouwen, want een man, die begint
met uw juwelen te ontroven, kan er
evengoed later toe overgaan er met uw
gehele fortuin van door te gaan, als u
zo onverstandig mocht zijn geweest, het
hem te laten beheren.

— Dat deed hij ook, mijnheer, kreet
Nola Dorlas.

— Hij ontving mijn gage en hij be-
legde het geld.

— Dan zou ik u de raad willen ge-
ven, eens spoedig te onderzoeken op
welke wijze dit geschied is, hernam
Raffles. Weet u waar hij thans is?

— Neen, maar ik zal dadelijk de po-
litie waarschuwen, zij zullen hem wel
weten op te sporen.

— Ik denk er over hem zelf op te
sporen!

— En veronderstel dat u hem vindt?
wat geschiedt er dan?

— Pardon, madame, in mijn beroeps-
geheimen zal ik niet inwijden, ant-
woordde Raffles sarcastisch.

— U bent een vreemde man! Nooit had ik gedacht, dat u werkelijk kondet bestaan. Ik heb pas uw naam horen noemen, en ik heb altijd gedacht dat het een sage was, een sprookje, een mystificatie. Ik wil u geloven, maar ik zou het toch op prijs stellen, als u werkelijk zoudt kunnen bewijzen, dat mijn juwelen vals waren!

— Ik geloof niet, dat ik u een beter bewijs van hun valsheid kan geven, dan u het gehele vrachtje weer ter hand te stellen. Ga er mee naar een bekwaam juwelier; een half uur zal voor hem voldoende zijn, om hem te doen constateren, dat er letterlijk geen steen echt is bij de gehele verzameling.

— Wat moet ik doen?

— De zaak aan mij overlaten, antwoordde Raffles kalm.

— Als ik dat deed, wat zoudt u dan van zins zijn?

— Costi zien te vinden en de juwelen opsporen.

— En veronderstelt, dat u ze zoudt vinden?

— Dan zou ik er u de helft van terug geven.

— De helft? riep Nola Dorlas woedend. Bent u gek geworden?

— Volstrekt niet, madame! Ik vind het een redelijk aanbod, want ik leerde reeds op de schoolbanken, dat één half

ei beter is dan een ledige dop. U hebt te kiezen of te delen. Geeft u de zaak bij de politie aan en beschuldigt u openlijk uw impresario, dan kunt u op mijn woord van eer er vast op rekenen, dat u nooit meer iets van uw juwelen terugziet.

— Kan men op uw woord vertrouwen?

— Men kan er op vertrouwen als op het woord van een gentleman, madame, antwoordde Raffles.

— Dan neem ik uw hulp aan, John Raffles! riep de film-diva uit.

Zij maakte een beweging met de hand, maar trok die haastig weer terug.

— Daar hadt u mij bijna de hand toegestoken, madame, zei Raffles op een toon van koude ironie. Nu, iedereen vergist zich wel eens bijna. Onze afspraak blijft dus, dat u de politie niet in de zaak mengt, alvorens ik u zelf ben komen zeggen, dat mijn pogingen volkomen gefaald hebben, om mijnheer Costi terug te vinden of liever de door hem gestolen juwelen. Gelukt het mij echter, dan krijgt u of de helft van uw schatten terug, in natura, of de helft van het geld, dat zij hebben opgebracht. Madame, ik heb de eer u te groeten en ik wens u verder veel succes toe met uw nieuwe film.

Hoofdstuk VII

DE JACHT OP DE JUWELEN

Raffles was haastig de achtertrap afgelopen, die op enige schreden afstand van de deur van het vertrek uitkwam, waar zoeven het gesprek met Nola Dorlas had plaats gevonden en een ogenblik later had hij het hotel verlaten. Tien huizen verder wachtte hem Charles Brand op, die, eveneens als figurant vermoed, een werkzaam aandeel had gehad in het laten verdwijnen van de diamanten, waarbij zijn fabelachtige handigheid als ge-

chelaar hem goed te stade was gekomen.

— Welnu? vroeg de jonge man nieuwsgierig, terwijl hij Raffles bij de hand greep.

— Zij was aanvankelijk niet erg van mijn hulp gediend, maar zij koos van twee kwaden het minste, daar zij ten slotte blijkbaar zelf wel inzag, dat het in ieder geval beter was de helft van haar eigendommen terug te krijgen, dan in het geheel niets.

De beide mannen waren onder het spreken verder gelopen, tot zij de Burg-Platz bereikten. Het was omstreeks half elf in de avond.

— Het is natuurlijk in de eerste plaats noodzakelijk, dat wij te weten komen, waar Costi hedennacht zijn intrek neemt, begon Raffles. Ik geloof, dat dat minder moeilijk zal zijn dan het lijkt.

— Hoezo? Wel, zijn koffers moeten nog in het hotel staan, waar hij met zijn minnares logeerde. Hij is een brutaal heerschap en waarom zou hij zijn bagage in de steek laten? Hij zal er om zenden, wees daar maar zeker van, misschien er zelf wel om komen, wat nog waarschijnlijker is, en wij hebben dus niets anders te doen, dan op onze schreden terug te keren en te wachten totdat hij zelf of een kruier verschijnt, om zijn bagage te halen.

— En als dat al geschied is?

— Dat is bijna onmogelijk, want hij kan zijn bagage toch niet ergens heen laten brengen, voor hij een onderdak heeft gevonden, en daarmee zijn hier te Wenen tegenwoordig uren gemoeid.

Vijf minuten daarna hadden de twee mannen het hotel al weer bereikt.

Zij vatten post in de portiek van een groot huis, schuin tegenover de ingang van het hotel gelegen en wachtten daar met een geduld, dat een kat hun kon hebben benijd.

Er verliep bijna een uur en toen verscheen er een dienstman met een bakfiets, die voor de brede ingang van het hotel bleef staan.

Hij ging naar binnen en Raffles en Brand zagen hem met de portier spreken. Hij liet een briefje zien, haalde blijkbaar wat papiergeld uit een portefeuille, waarna de portier heen ging, met het briefje in de hand.

Er verliep bijna een kwartier en toen kwam er een kellner in de vestibule, die twee zware valiezen droeg, terwijl een hotelkruier met een zware koffer op de nek kwam aandragen.

Koffer en valiezen werden in de bakfiets geladen.

Maar reeds hadden Raffles en Brand

hun schuilplaats verlaten en slenterden doelloos naderbij.

Eén enkele blik was voldoende om hen te doen zien, dat de koffer de initialen M. C. droeg.

De kruier reed met zijn vrachtje heen. Zeer op hun gemak wandelden de twee vrienden achter hem aan.

Na een half uur ongeveer had de kruier met zijn bakfiets de Ring Strasse bereikt. En tot zijn blijde verrassing bemerkte Raffles, dat de kruier stilstond voor het hotel Beau Sejour, hetzelfde hotel waar Brand en hij hun intrek hadden genomen.

De man liet zijn bakfiets staan, ging naar binnen en keerde terug met een hotelbediende en een kellner, die de zware koffer en de valiezen naar binnen droegen.

Raffles wierp Brand een knipoogje toe en zei zacht:

— Ik beschouw dit als een vingerwijzing van de Voorzienigheid, dat mijn onderneming met succes zal worden bekroond. Het noodlot zelf voert de man regelrecht in onze armen en van dit ogenblik af, Charles, zullen wij hem als een klis aankleven. Ga jij naar binnen en houdt de man goed in het oog. Ik ga mijn vermomming afleggen en keer zo spoedig mogelijk terug als graaf Panhurst.

Hij knikte Brand nog eens toe en was spoedig in het drukke gewoel van de Ring Strasse verdwenen.

Brand echter trad de brede vestibule binnen en een van de eersten die hij zag in de fraaie conversatiezaal, was Mario Costi, die, blijkbaar volkomen op zijn gemak, in de lectuur van de «Neue Freie Presse» verdiept was.

Hij nam plaats aan de leestafel en nam zelf een tijdschrift op, maar intussen bleef hij Costi goed in het oog houden.

Er verstreek ruim een uur en toen trad Raffles binnen, die zich van zijn vermomming had ontdaan en glimlachend op hem toetrad.

Ook hij had Costi onmiddellijk gezien. Hij nam bij Brand plaats en fluis-terde hem toe:

— Zie je wel dat die kerel zich volkomen op zijn gemak gevoelt? Hij weet wel dat hij niets te vrezen heeft; de juwelen zijn blijkbaar uitstekend verborgen.

— Waar zou hij echter de juwelen goed hebben kunnen verstoppen?

— Natuurlijk in een van die plaatsen, welke hij in gezelschap van zijn minnares bezocht heeft. Zij sprak ervan, dat hij sedert enige weken zijn houding jegens haar geheel veranderd had en ik heb in een vaktijdschrift kunnen nagaan, waar zij gedurende de laatste maand vertoefd heeft, dag voor dag.

— Waar was zij zoal?

— Precies een maand geleden werkte zij in de ateliers van de voormalige « Ufa » te Berlijn en bleef daar vijf dagen. Van Berlijn ging zij naar Rome, waar zij tien dagen filmde, van Rome voor een korte vakantie naar Venetië, waar zij ongeveer een week is gebleven en van Venetië reisde zij regelrecht hierheen. De keuze is dus niet zo groot. Ik denk echter wel, dat wij wat geduld zullen moeten oefenen, want Mario Costi is geen domoor en hij zal wel begripen, dat hij zich in de eerste dagen niet al te veel mag bloot geven.

Dit had Raffles goed ingezien, want verscheidene dagen gebeurde er niets bijzonders.

Mario Costi maakte autotochtjes met hetzelfde bevallige figurantje, met wie Raffles hem in het grote film-atelier in gesprek had gezien; hij bezocht een keer de renbaan, men zag hem enige keren in een nacht-cabaret, hij ging laat naar bed en stond laat op, maar hij verliet Wenen niet.

Hij werd stap voor stap nagegaan zonder dat hij er zich van bewust was; Raffles en Brand wisselden elkaar daarbij af en een paar malen kozen zij een nieuwe vermomming.

Maar op de vierde dag van zijn verblijf in het hotel Beau Sejour, scheen de Italiaan plotseling genoeg van Wenen te krijgen en door heimwee naar zijn eigen land geplaagd te worden, want in de ochtenduren van die dag hoorde Brand toevallig een étage-kell-

ner tegen een der hotelkruiers roepen dat de bagage van nummer 117 naar het hoofdstation moest worden gebracht, voor de trein van 11 u. 20 naar Italië.

Brand ging dat aanstonds aan Raffles medelen en in allerijl werden de nodige voorbereidselen getroffen, ten einde de Italiaan te kunnen volgen.

De twee mannen hadden nog ruim drie uur de tijd en zij konden dus op hun gemak ontbijten, waarna Brand een valies pakte voor zichzelf en een voor Raffles, waarna zij zich met een taxi naar het station lieten rijden.

Zij vermeden het, zich op het perron of in de wachtkamer der 1e klasse te vertonen, maar door het venster in de deur der derde klasse wachtkamer konden zij het grootste gedeelte van het perron overzien, en om elf uur zagen zij Costi verschijnen.

Hij droeg een chic reiscostuum en zag er zeer opgeruimd en volkomen zeker van zich zelf uit. Hij rookte een sigaret, die hem uitstekend scheen te smaken en liep langzaam over het perron heen en weer.

Voor het hoofdperron kwam de lange internationale sneltrein voorrijden, die over een kwartier naar Rome zou vertrekken.

Hij bestond voornamelijk uit stalen D-wagens, en er was ook een restauratiewagen ingeschakeld, want de reis zou tot laat in de avond duren. Niet voor één uur in de nacht zou de sneltrein in de stad aan de Tiber aankomen.

Vanuit hun verdeckte stelling zagen Raffles en Brand hoe Costi een kruier wenkte en hoe deze een der beide handvaliezen in een coupé der eerste klasse droeg, waarna de Italiaan zelf instapte.

De beide mannen namen hun valiezen op, betraden het grote perron en zochten hun plaatsen op in een der wagons eerste klasse.

Zij bleken een coupé voor zich alleen te hebben, en zodra zij gezeten waren, vroeg Brand:

— Hoe weten wij nu waar die Costi heen gaat?

— Door het aan de conducteur te vragen, die zijn plaatsbiljet moet knippen.

— Wat is dit voor een trein, waar stopt hij?

— Hij rijdt over Brück, Klagenfurt, Goritza, Padua, Boulogne en Florence en in alle steden, die ik je daar noemde, stopt hij gedurende enige minuten.

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of er klonk een schrill gefluit en de trein zette zich in beweging.

Maar op het laatste ogenblik, juist toen Brand even het hoofd uit het portierraampje stak, sprongen twee heren in de achterste wagon, die blijkbaar zeer gehaast waren en op het uiterste nippertje de trein hadden gehaald.

De trein reed de bergen tegemoet en het leek wel of hij zich een weg baande door de dalen van het reusachtige gebergte, hetwelk het gehele zuiden en het Zuidwesten van Oostenrijk inneemt.

Nu en dan stootte hij door lange, duistere tunnels, ratelde over hoge, stalen viaducten, of kronkelde zich als het ware om de flanken der bergen.

Er was nog geen half uur verlopen, of Raffles had ontdekt waar Costi had plaats genomen.

Ook hij had slechts weinig gezelschap in zijn coupé en de conducteur controleerde juist zijn reisbiljet. Hij stond een twintigtal meters verder, voor een der portierraamen en wilde juist de conducteur de vraag stellen, waarheen Costi reisde, toen een ander hem vóór was.

Het was een lange, krachtig gebouwde man, tamelijk eenvoudig gekleed, met een reispet op, een energiek gelaat en stevige vuisten. Deze tikte de conducteur op de schouder en vroeg hem:

— Kun je mij zeggen waarheen die heer in dat geruite pak reist? Ik meen kennis met hem te hebben gemaakt en zou gaarne in zijn gezelschap reizen, als het blijkt dat ik mij niet vergis.

— Hij gaat naar Rome, mijnheer, antwoordde de conducteur en ging verder.

Raffles had de vrager met een snelle blik nauwkeurig opgenomen en ging in gedachten verzonken naar zijn eigen

coupé terug.

Wie was die man en waartoe stelde hij die vraag?

Hij deelde wat hij gezien en gehoord had, aan Brand mee en toen deze een blik in de gang wierp, die zich langs de coupé's uitstreckte, ontwaarde hij een van de heren die zoeven op het laatste moment op de trein waren gesprongen.

Raffles had zijn blik gevolgd en zei:

— Hij is het, die de conducteur vroeg waarheen Costi reisde.

— En het is dezelfde man, die met nog iemand anders kwam aanhollen om in de trein te springen! riep Brand uit. Wat betekent dat?

— Ik weet het niet, antwoordde Raffles, de schouders ophalend. Ik hoop alleen maar, dat zij ons niet in de wienlen zullen rijden.

Intussen bleef de trein in snelle vaart doorrijden en dorp na dorp, stad na stad verdween aan de horizon.

Nauwelijks vijf minuten over tijd stond de trein stil in het station te Rome en alle reizigers haastten zich naar de uitgang.

Costi bleek hier volkomen thuis en hij had spoedig een taxi gevonden.

Toen Raffles over het helder verlichte stationsplein keek, zag hij de beide, zo bijzonder gehaaste heren eveneens in een auto springen, die de andere snel na reed.

En zelf had hij maar juist de tijd een derde auto machtig te worden, door een marchanderende reiziger eenvoudig terzijde te dringen en de chauffeur een fooi van vijf honderd Lire te offeren, als hij hem wilde opnemen.

De chauffeur was een practisch man en hij nam het hoogste bod aan.

— Volg die auto's daarginds! beval Raffles kortaf. En daarop sprong hij met Brand in het voertuig.

De tocht duurde niet zeer lang en de auto hield reeds na een kwartier stil op enige afstand van een groot hotel in een der voornaamste straten.

Daar stonden reeds, met een onderlinge afstand van tien meter, twee taxi's. Raffles zag nog juist Costi het hotel binnengaan en daarna reed de tweede

auto met de twee geheimzinnige volgers langzaam verder en stond stil voor een ander hotel, veel kleiner dan het eerste. Raffles stapte uit, door Brand gevolgd en zei tot de chauffeur :

— Wacht hier even, ik zal eens zien of hier plaats voor ons is.

Hij liep de vestibule van het hotel binnen en de portier deelde hem mede, dat er inderdaad nog een paar kamers vrij waren.

Raffles ging de chauffeur betalen en begaf zich met Brand naar de kamer, welke een étagekellner hen wees. Maar vóór dat de man zich zou verwijderen, nam Raffles hem ter zijde, drukte hem een bankbriefje in de hand en vroeg :

— Er zijn immers nog meer reizigers aangekomen ?

— Slechts één, mijnheer !

— Het nummer van zijn kamer, als ik je verzoeken mag ?

— Twee honderd dertien op deze verdieping.

— Ik dank je, goede vriend.

En Raffles zond de kellner heen.

Hij verloor geen ogenblik, maar verliet de kamer weer en zocht, tot dat hij de deur had gevonden, waarop het nummer twee honderd dertien stond. Hij bukte zich, wierp een blik door het sleutelgat en bromde tevreden :

— Hij gaat gelukkig naar bed. Dan kunnen wij hetzelfde doen !

Hij keerde op zijn schreden terug en een half uur daarna waren hij en Brand in diepe rust verzonken.

Maar de volgende ochtend waren zij reeds om half acht weer op de been en het bleek niet te vroeg te zijn, want zij troffen Costi in de eetzaal aan. Zij gingen zo zitten, dat hij hun gezicht onmogelijk kon zien, nuttigden snel hun ontbijt en wachtten op de dingen die komen zouden.

Maar alvorens aan de welvoorzienere ontbijttafel plaats te nemen, had Raffles door de portier voor de gehele dag een goede auto zonder chauffeur laten huren, voorgevende, dat hij de omgeving op zijn gemak wilde bewonderen.

De wagen zou over enkele minuten tot zijn beschikking zijn en in de gara-

ge van het hotel gereed staan.

Een half uur daarna stond Costi op en verliet de eetzaal.

Onmiddellijk volgden John Raffles en Charles Brand hem, zorg dragende, niet te worden gezien.

Zij zagen hoe er een auto, blijkbaar eveneens een wagen van het hotel, kwam voor rijden. Costi daalde de stoep treden af en nam de plaats van de chauffeur in, die aan zijn pet tikte en terzijde trad.

Snel als de gedachte begaven Raffles en Brand zich naar de garage, wipten in de auto, welke een der bedienden hen aanwees, betaalden de garantiesom, kregen een reçu en reden vliegensvlug de garage uit.

In de verte reed de kleine, grijs geschilderde auto van Costi. Maar hij was niet meer alleen. Ongeveer honderd meter achter hem werd hij gevolgd door een tweede auto, waarin twee heren waren gezeten, die Raffles aanstonds herkende ; het waren de beide mannen uit de trein !

Costi scheen voornemens te zijn, Rome te verlaten en een half uur later had hij inderdaad de grens van de stad bereikt en verliet Rome in het Zuiden.

Toen een paar landarbeiders voorbijkwamen, stopte Raffles de auto en vroeg, naar het landhuis wijzende :

— Aan wie behoort dat landhuis, beste vriend ?

— Aan Signora Nola Dorlas, antwoordde de landbouwer en ging verder.

Raffles keek Brand glimlachend aan en zei toen :

— Hij is niet de eerste de beste ! Ik vermoed dat hij die juwelen in haar eigen huis heeft verborgen. Daar zou zij ze zeker het allerlaatste zoeken. Stil, ik zie zijn auto daar al staan, verlaten en wel !

— En waar zijn zijn twee geheimzinnige vervolgers ? Ik zie hen nergens meer ! riep Brand uit.

Maar Raffles, die zeer scherpe ogen had, had de auto een eind voorbij het huis op de weg gezien en de wagen stond nu geparkeerd achter een dichtbegroeid bosje.

Raffles stuurde zijn eigen wagen een smal, met mos begroeid bospad in, zodat hij terzijde van het huis kwam, liet de auto niet zonder moeite keren en stapte uit. Hij dacht even na en zei:

— Tracht de auto's van die anderen ongezien te naderen en maak een paar banden lek, ook de benzinetanks als je kunt. Ik zal intussen eens kijken, hoe het hier in huis staat. Kom zo snel mogelijk bij mij als ik het sein laat horen! Costi heeft zijn plek goed gekozen, het is hier zeer eenzaam; haast je wat!

Raffles naderde het landhuis, dat slechts één verdieping had, voorzichtig aan de achterzijde en het duurde slechts enkele seconden, alvorens hij met behulp van zijn lopers de achterdeur had geopend. Een ogenblik stond hij luisterend stil. Zijn scherp oor scheen beneden in het huis enig gerucht te hebben gehoord.

Hij sloop de smalle gang gang in en stond weer stil boven aan een stenen trap, die naar een sous-terrain scheen te voeren.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op: zijn geoeffend oor had weer een ander gerucht vernomen, dat elders uit het huis kwam; het was alsof men ergens behoedzaam een luik opende, een raam openschoof.

— Ik geloof dat ik mij zal moeten haasten, bromde Raffles. Er is concurrentie! Hij daalde haastig de trap af, zonder enig gerucht en bereikte een kelderruimte, zeer groot en slechts in een der hoeken rossig en flakkerend verlicht door een kaarslantaarn.

Bij het licht van die lantaarn was Costi geknield bezig, een zware tegel uit de vloer te lichten. Hij zette het voorwerp terzijde, stak de hand in de opening, haalde er een ijzeren kistje uit, opende het met een sleutel, die hij uit zijn zak nam en slaakte een zachte kreet van voldoening.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

UIT DE DOOD HERREZEN

— Alles is er gelukkig nog juist zo, als ik het verborg, mompelde hij half luid.

— Dat tref ik dan bijzonder! liet de stem van Raffles zich horen. Geeft u mij maar dit kistje. En bied geen tegenstand, anders zou het u slecht vergaan!

Hij was op Costi toegetreden, de revolver in de vuist en ontnam de Italiaan, die letterlijk verstijfd was van schrik, het kostbare kistje.

Op dat ogenblik weerklonken er boven zijn hoofd luide schreden en twee vreemde heren kwamen de trap afstomen.

Raffles trad glimlachend tegemoet en zei in het Italiaans:

— U hoeft geen moeite meer te doen, mijnheeren! Ik heb zeker het genoeg Oostenrijkse collega's voor mij te zien? Detectives? Ik dacht het al! Zullen wij gezamenlijk deze vogel naar Rome brengen?

De twee Weense detectives, want dat waren zij inderdaad, keken eerst elkaar daarop Raffles verbluft aan en een hunner vroeg in slecht Italiaans:

— Zou ik uw aanstelling mogen zien?

— Een aanstelling? Die heb ik niet; maar ik heb iets beters!

Met twee sprongen was Raffles de trap op en wierp de zware kelderdeur in het slot. Hij snelde door de gang, rukte de achterdeur open en liet de kreet van de nachtuil horen, die bijna onmiddellijk beantwoord werd. Tegelijk met Brand bereikte hij zijn auto en nam achter het stuurrad plaats, zevierend het kostbare kistje tonend.

De auto schoot weg en nog geen half uur later zagen landarbeiders verwonderd en hoofdschuddend toe, hoe een paar vreemdelingen woedend stonden te vloeken en te sakkeren tegen lege benzine-reservoirs en lekke banden, terwijl een derde man met touwen aan een boom was vastgebonden...

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Oude n Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt
2033. — Professor Shirley 2034. — De Kit van Wong Li 2035. — De Gewaande Radjah 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad 2037. — De Duivels van de Gele Zee 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi 2039. — Vijftig tegen één 2040. — Ilona, de avonturierster 2041. — De Kelder des Doods 2042. — De onverwachte terugkeer 2043. — Rode Bill krijgt een lesje 2046. — Het Juweel van Prins Omar 2047. — Gevaarlijk spel 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank 2049. — De Bende van Myra Bonati 2050. — Merry-Kid de verklikker 2051. — Het Verlaten Slot 2052. — De Riolen van Parijs 2053. — Rovers en Verraders 2054. — Een documentenjacht 2055. — De Verijdelde Ontvoering 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten 2057. — Een Mislukte Samenzwering 2058. — De Kooi des Doods 2059. — Jacht op Fortuin 2060. — De Gouden Wisselbeker 2061. — Een Fatale Vrouw 2062. — Een moderne Blauwbaard 2063. — Een Geheimzinnige Moord 2064. — Een Spaans Drama 2065. — Een merkwaardige diefstal 2066. — Spoken op Marshy Manor 2067. — Chantage en Hypnose 2068. — De Lokstem van het Goud 2069. — Het Geheim van de Boekenkist 2070. — Het Revolutie Complot 2071. — Het Verlaten Huis 2072. — Het Spel met de Dood 2073. — Het Verstoorde Feest 2074. — Russisch Goud 2075. — Een Moderne Robinson 2076. — De Moord in Fenchurch Street 2077. — Het Vioolwonder 2078. — De Raadselachtige Moord 2079. — Een Avontuur in China 2080. — De Verborgene Schat 2082. — De Bende van de Gouden Ster 2083. — Sensatie in de Opera 2084. — De Folterkelder 2085. — De Bedrieger bedrogen 2086. — De Geheimen van Parijs 2087. — Speelzucht en Misdaad 2088. — De Diamanten Spin 2089. — Een duivelse Uitvinding 2090. — Parijse Autobandieten 2091. — Het Trio Desmond 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd 2093. — Als het Goud lokt 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten 2095. — Wie was de Derde Man? 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim 2097. — De Ontvoerde Diplomaat 2098. — Rumor om de Derby 2099. — Gevaren van de Wereldstad 2100. — Moderne Piraten 2101. — Het Filmkasteel 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 2103. — Een Onderaards Drama 2104. — De Verzonken Metropolis 2105. — De Vreemde Chauffeur 2106. — De Moord in het Cabaret 2107. — De Negende Steen 2108. — Onraad in Hollywood 2109. — Ossenkop; gang 5 2110. — De Bende van de «De Ratten»	2111. — Het Avontuur in Hollywood 2112. — De Bende van de Gouden Spin 2113. — Irmá Sandrina 2114. — In de val gelokt 2115. — Om een kwart miljoen dollars 2116. — De Giftgas-centrale 2117. — Een mislukte ontvoering 2118. — De Verdwenen Kleindochter 2119. — Helicopter-bandiet 2120. — De Verraderlijke Huisknecht 2121. — Vrouwelijk Lokaas 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge 2123. — In het Hol van de Leeuw 2124. — Een Patient verdween 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker 2126. — De pseudo uitvinder 2127. — De Zwarte Kaper 2128. — Moderne Schatgravers 2129. — Liefde en Kunst 2130. — De Moord in Kew Gardens 2131. — De Tijdbom 2132. — Antiquiteiten en Liefde 2133. — De Verijdelde Ontvoering 2134. — Drie Hotelratten 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd 2136. — De Bloedraad 2137. — Een merkwaardig Duel 2138. — Giftgasbandieten 2139. — Een wanhopige ontsnapping 2140. — De Erfenis der Caraïben 2141. — Het Drama in Cromwell Street 2142. — Het einde van een schurk 2143. — In het barre Noorden 2144. — Misdadige Onschuld 2145. — De Duivel in de Vrouw 2146. — Het Spook van Sèvres 2147. — De Dubbelganger 2148. — Onraad op Drummond Hall 2149. — Amor en Juwelen 2150. — Het geheim van de Grot 2151. — Bernadette's Geheim 2152. — Diamanten en Liefde 2153. — Goud onder de Golven 2154. — Het Geheim van de Grafkelder 2155. — De Vrouw in het rood 2156. — Het debuut van Conny Campbel 2157. — Een voordelig zaakje 2158. — Een duivels complot 2159. — De verliefde Juwelier 2160. — Het Raadsel van King Charles Street 2161. — Een Corsicaans Avonturier 2162. — Het Schatkamereland 2163. — Rumor in Cromwellstreet 2164. — In het hol van de leeuw 2165. — Waar het avontuur lokt 2166. — De ontvoerde bruidegom 2167. — De onbekende erflater 2168. — De Vishnoc-Tempel 2169. — Onder de Tempelruïne 2170. — De Wraak van de Radjah 2171. — De vreemde Huwelijksmakelaar. 2172. — Duistere Daden 2173. — De geheimzinnige Bedelaar. 2174. — Bruidstranen en Diamanten. 2175. — De noodlottige gelijkenis 2176. — Vals beschuldigd 2177. — Geel tegen Blank 2178. — Wapens en Goud 2179. — De Aap en het Meisje 2180. — Oosters Bloed. 2181. — Jacht op Juwelen. 2182. — Uit de Dood herrezen.

IN VOORBEREIDING :